

Inv.A.34.537

SATIRE

POLITICE

CARE AU CIRCULAT IN PUBLIC, MANUSCRISE SI ANONIME,

INTRE ANII

1840 – 1866

CULLESE

DE

C. D. ARICESCU

DONATIUNE

BUCURESCI

24. EDITURA TIPOGRAFIEI MODERNE GRIGORE LUIS, STRADA ACADEMIEI 24.
1884.

1942

„Din toate garanțiile politice ale libertății, cea mai energetică și mai sigură este libertatea pressei și a ziarelor. Pressa este farul poporelor moderne. A suprma pressa, este a suprma toate libertățile.“

M. Ed. Laboulaye.

P R E F A Ç A

Restricțiunile făcute libertății pressei de D-nii revisioniști din Senatū, în ședința de la 1 Aprilie corentū, m'aū decis a publica satirele din acéstă colectiune, cari aū circulat anonime și manuscrise (afară de ceteva, tipărite séu lithografiate) în timpī când cugetarea era pusă sub controlul *Censurei* sau al *Avertismentelor*.

În lipsă de libertate a pressei, conștiința publică se vedea silită a'și manifesta opiniunea în modū clandestinū, contra actelor arbitrarē, scandalōse sau perfide ale oamenilor publici; critica atunci, sub formă de satiră, se respîndea repede în publicū prin manuscrise.

Cazanulū, ca să nu facă splojune, are nevoie de supapă sau de resuflătore; libertatea pressei este supapa conștiinței publice într'o societate bine organisată.

Cine nu'si adduce aminte de efectulū ce a produs în publicū, înainte de 48, *Măcésulu și Florile*, și satira lui *Duhamel*, ambe de Eliade? iar după 48, *Blestemul României*¹⁾ și *Oda la Halcinski*²⁾, prima de subscrisulū, și aduoa de fabulistulū Alexandrescu, una contra lui Nicolae Pavlovici, alta contra cellui mai pocitū și crudū proconsulū al acellui Czar în Principate? Scriitorii din generațiunea actuală, cari profită fără piedică de binefacerile libertății pressei, nu'si potu face o idee de suferința morală a scriitorilor din timpii de tristă memorie a Censurei.

1) Vedî opera *Esilulū meū la Snagovū*.

2) Tipărită, fără nume propriu, în ultima ediție de poesii a D-lui Gr. Alexandrescu.

Eată duoă exemple :

Poetul Creténu a tipărit la 1855 prima sa colecțiu de poesiă, sub titlul *Melodiile intime*; aruncând ochii p'acelle poesiă, vedem că Censura a ștersu vorbele *libertate, dreptate, neatîrnare, tiranie, sclavie*, ori-unde le-a întâlnit ¹⁾), chiar și în poesiile unde se tratază subiecte din alte țărri ²⁾.

Versurile punctate din *Melodiile intime* atestă fără Censurei, care uneori împingeasă excesul de zel pînă la ridicol; astfel, de exemplu, la pag. 14, Censura a șters vorbele următoare :

„Vizirul cu trei tuiuri.“

La pag. 189, se vedeu șterse săse versuri, între care și acestea :

„Când viața se duce, când vede pe streinu,
„Domnind în cetatea cu mari suveniri“ ³⁾.

Stirbei, recunoscătorul guvernului austriac, ce'lă reștablisise pe tron la 1854, credea că lăndatoriză prin asemenea plătitudine.

La pagina 191, Censura a ștersu aceste versuri :

„Căci cetatea aurată“ ⁴⁾
„Geme 'n ghiare de tirani.
„Libertatea e pe mare,
„Iar sclavia pre pămînt.“

În fine, la pagina 197, Censura a șters următorul versu, cu totulă inofensivu :

„Când viele fețe voescu săl 'ngrópe.“
„Ce ? Unu anu care móre în cânturi de ballu“.

Ne oprim aci în ce privescă poesiile D-lui G. Creténu.

1) Pag. 16, 145, 182, 183, 191, 200, 206.

2) O noapte la Venetia, pag. 188—206.

3) Adică în Venetia, pag. 190.

4) Venetia.

Viu la *Arpa română*, colecțiune de alegorii, fabule și ballade, de subscrisul, tipărit la 1852.

Censura lui Stirbei le-a mutilat în modă barbară¹⁾.

Fiind că lectorul n'are pote sub ochi broșura arătată în noptă, vom reproduce după dînsa câteva versuri forfecate de Censura lui Stirbei.

Din poesia *Ruga poetului*²⁾, pag. 9, s'a ștersu aceste duoă versuri :

„Amară e pâinea orăcărui spionu,
„Si spinosu e sceptrul unuī tiranu Domnū !“

Din poesia *Costumul naționalu*, s'a ștersu acesta strofă :

„Trăi-voiu eū, o Dōmne, ca să mai vădu aicea
„Vre-un Mihai, vr'un Radu, vr'un Tepeșu sau vr'un Mircea,
„Sacrificând viața pentru patria lor ?
„A ! éta Curcubeul peste Carpați se'naltă :
„E semnul libertății, e semnul de viață,
„Ce-anunță României un splendid viitoru.“

Din poesia *Femeea sublimă* (alusione la România) Censura 'mi-a șters data 1821 (pag. 48, nota), lăsând însă data 1848.

Din poesia *Consolare la femeea sublimă*, Censura a șters strofa următoare :

„Răbdare ! Omenirea e 'n ora invierii ;
„Puțin, și Veritatea pe tronu se va urea ;
„Puțin încă, și 'ncetă imperiul durerii ;
„Atunci nici tu, femei, nu vei mai suspina !“

Din poesia *Fallanga*, pag. 60, s'a șters aceste versuri :

„Lasă, bunicuțo, că mă facu eū mare ;
„Veî vedea atuncea, la cinci-deci de ani,
„Cum o să daū dreptul cellui ce il are,
„Si cum o să apără pe bietul tăranu ;

1) Vedî broșura „Esplicarea allegoriilor din *Arpa Română*, și passagele șterse de Censură, 1859.“

2) Vedî *Arpa Română* pentru mai bună înțelegere.

„Iar pe ăi Ciocoī,
 „Scorpiī și strigoī,
 „Cum o să'ī jupoiu.
 „Ca pe nisce oī.“ ¹⁾

Tot din acea poesie, pag. 70, Censura a șters următoarea strofă :

„Credém eū atuncea, o săntă Dreptate,
 „Cor să vie-o dată nisce timpă iubită
 „Să suferă esilulă pentru veritate,
 „Apărând tribuniă cei nedreptățiti?“

În fine, din poesia *Suvenirea locului natalu*, pag. 99, s'a șters strofa acésta :

„Astfel al meū susflet într'acest tristă locu²⁾
 „Incepe consumă de ună doru de focu :
 „Dorulă țărrei melle unde sunt născut ;
 „Astfel al meū susfletu, în astă 'nchisore,
 „Geme, lipsă d'aeru, lipsă de recore :
 „Aerulă de munte care m'a crescut !“

Ne oprim aci.

— Ei bine ? va dice lectorulă, atunci guverna Russia. Domniș regulamentari erau la ordinile Consolilor ruși ; șapoți licență pressei de adă pote fi ea tolerată ?
 — Respundem :

Dar óre sub Vodă Alecu Ghica din Muntenia, și sub Vodă Grigorie Ghica din Moldova, nu tot Russia domnea în Principate prin consoliș seăi ? Nu óre sub Alecu Ghica, Eliad a pălmuit în publicu pe Censorul Picolă ? Nu óre sub Grig. Ghica s'a tipărit cronica lui Șincaî ?

Dar ce va dice lectorulă când va afla că o operă istorică, trecută prin censură, a fost secuestrată de Vodă Stirbei ? E vorba de *Istoria Câmpulungului*, parte I, tipărită la 1854, de subscrisul ³⁾.

1) Aceste patru versuri meritaū a fi șterse.

2) Snagovulă. Vezi opera *Esilul meū la Snagovă*.

3) Vezi articolulă meū *Legea sub Vodă Stirbei*, publicată în *Reforma* D. Valentinénu, No. 10 din 1859.

Dar aci lectorul îmi poate astupa gura cu actulă arbitrar al D-lui Cogălnicénu de la 1869.

Este de notorietate publică (și la trebuință, o putem proba cu acte) că șiarulă **Adunarea națională** a fost patronată de D. Cogălnicénu; ești bine! am început în acelă șiară unuști studiu istoric despre administrația lui Stirbei; am publicat acelă studiu, basat pe acte istorice, de la No. 4 până la No. 38; atunci D. Pascali (fost institutor) redactorul de paie alături acelei foii, mă anunță printr'unuști biletă că D. Cogălnicénu a ordonat suspendarea publicării aceluști studiu, având interes a menagia pe moștenitorii Prințului Stirbei. Am protestat în șiarulă *Traian* al D-lui Hăjdeu, No. 64 din 1869, contra acestuia actu arbitrar.

Cât despre licență pressei, acesta nu autorisă pe D-nii revisioniști să pună botniță libertății pressei; căci ea este singura garanție a tuturor libertăților; suprimită, toate celelalte sunt ilusoriile, cum dice Laboulaye. Licență omoră licență.

Dar ore numai în timpi de cenzură a fost la noi cugetarea sugrumată? Nu; ci și în timpulă avertismentelor.

Dăm ca exemplu suspendarea șiarului *Curierulă română*, la Decembrie 1859, pentru o *ghicitore*. Ministerul Ión Ghica disolvăsse Camera, care alesese pe Alecu Cuza Domnul peste ambele Principate. Eliade a protestat atunci în fóea sa prin acéastă *ghicitore*:

„Este o Camără
Care se deschide,
Și ne dă afară;
Și iarăși se 'nchide
Cu aceeași cheie;
Ghici Camara ce e?

A trecut o iarnă,
A trecut și o vară;
Va mai trece o iarnă,
Și în primă-vară

Va vedea Românulă
Cine-i-e stăpinulă.“

Merita óre acésta *poesie* să provóce suspendarea unui  iar ?

Este de mirare cum tocmai D. Ión Ghica, care s'a recomandat Rom nilor prin alegerile libere de la 1867, s'a suspende un  iar  pentru o ghicit re. Fost-a D-sa liberal  la 1867 spre a se recomanda Rom nilor, s'a le c p ta increderea? Or  passiunile politice intunec  ratiunea chiar a unor b rba ti de Stat  ca D. I. Ghica?

Eliad  s -a r esbunat prin poesiile *24 Ianuarie 1860, Socrul  i Ginerele,  i C mara  i S oreci *, ce figur z  în ac st  colectiune.

A a dar,  n timpi  de sugrumare a cuget rii, con sciin ta public  se vede silit  a s  manifesta opinia  n mod clandestin; critica, sub form  de satir , se respondece  n public  cu repe diciunea fulgerului;  i scopul este ajuns ; iar efectul este m rare dec t daca s'ar fi resp ndit prin  iare; exemplu, satirele din  iarele umoristice dela 1859  ncoa, cari cele m rute trec  neluate  n s m ; pe c nd satire ca *M c s ul   i ca Blestemul  Rom niei*, cari au circulat manuscrite, au f cut mare efect   n timpi  c nd au ap rut.

Ne r m ne a dice c te-va cuvinte despre satirele ce p rt  titlul *Lagh rul  de la S pte-nuci, Pl cinta bu-gtar ,  i 11 Eebruarie 1866*.

Ac ste trei satire anonime s'a u adressat subscrisului  n c nd colaboram la *Pressa*; directorul  acestei foi a refuzat a le publica; le-am p astrat p n  ad , c nd am cre ut c  pot figura  i ele  n ac st  colectiune de satire.

Termin nd, rog  pe cei ce vor fi possed nd satire de felul celor ce figur z   n ac st  colectiune, a le comunica subscrisului, spre a se publica  n a doua edi iune.

PARODIA POESIEI LUI ELIAD

LA RODOLFO¹⁾

DE IOAN VĂCĂRESCU

O! Domnule propice,
Cu joculă de popice,
Te-aî apucat cu-ardore
Și bei mereu licore,
Ca urșulă investită.

Te-a hotărît Destinulă
Amar să bei pelinulă;
La nimeni a nu place,
Căci fórte audace
Tu ceri să fi vestită.

Coconă-balsamigene,
Prea mult te umfli 'n pene,
Voind ca floricella
Să nu te-arăti acella
Pe care toti te stim.

L'attracția'ti codace,
Vrei, ca poetă dibace,
Nuoul a face antică,
Precoce și pitică,
Precum noi te numim.

1) Vedi această poesie în *Curierul de ambe-sexe*, ediția 1862,— periodul IV, (1842—1844) pag. 155.

Eterno-Creatore,
 Trimité cu amóre
 Angelul těu splendită,
 Curénd să scape terra,
 Si tótă atmosfera
 D'astfel de românită.

Si va 'nflori verdura,
 Fórte frumos Natura
 Atunci va schintilla.

Hei! dragul meu vecine,
 Cu tóte sfîrșiiu bine;
 Dar ce să facă lui *ma*?
 Să i'l lăsăm să'l vîndă
 Cu icre și halva ¹⁾.

1843.

RESPUNSUL LUI ELIAD

LA PARODIA VĂCĂRESCULUI.

CINCI EPIGRAME, SI UNA PE D'ASUPRA.

I.

Ce'ți amestici și pelinulă
 Când vorbesci de mosaicu?
 Ori vrei să te'nspire vinulă,
 Poetașule pitică?

1) Ca operă de spirit, acéstă parodie pote avea meritul său; adevărul însă este în partea lui Eliad, care, prin poesia la *Rodolfo*, a dat semnalul radicalismului în limba română; astfel că românismul a invins pînă 'n fine slavonismul, al cărui apărători se făcuseră între alții și poetul Văcărescu, uitând că poetul e precursorul progresului în limbă și în naționalitate.

II.

Cum'ți-e vorb'aşa te pórta,
 Orí vorbesce după portū ;
 Moșulū'ți-a deschis o pórta
 Care n'o s'o ved̄i nic̄i mortū.

III.

Îngroziș bietelete Muse,
 Profanatorū de Parnassū,
 Scălâmbând din capū, din buze,
 Scrinitule de Pegassū.

IV.

Mosaiculū e italicū,
 Limbagiul 'ți-e arlechin ;
 Nu'ți sim'ți titlul papagalicū,
 Păcălitule de plin ?

V.

Regală porfiră-aurū
 N'o mai cere, Atentop ; ¹⁾
 Cere piele de Balaurū,
 Cazacule protopopū.

VI.

Îți va spune tot vecinulū
 Ce e românesculū *Ma* ;
 Cnutulū numai și streinulū
 Te va sătura de *Da*. ²⁾

1) Soitariū din timpul lui Caragea.

2) Cu totă animositatea între acești doi eminenți poeți, Eliad a pronunțat discursul funebru al Văcărescului, în care i face mari laude. Vezi supl. șiarului *Amicul familiei* No. 1 din 1863.

RESPUNSUL LUI ELIAD

LA CALEMBURULĂ LUI I. VĂCĂRESCU 1)

Tot calemburu'ți cată la Iadū ;
 Dracă negru însă mă ispitesce ;
 Ferice cella ce'l imbrîncesce,
 Și'n veci remâne tot Eliad.

Dar anevoe e desbinarea
 La cel ce'n vine s'a trîndăvit ;
 Și mai urîtă e resbunarea...
 Merg prea departe, mult am vorbit.

O ăi de mâine 2), voi, miș trecute,
 În ceră v'am martori și pre pămîntu,
 Timpă, ce-adevărulă tu pe tăcute
 Descoperi, spune'ți eü cine săint ?

Și tu, o ăise că esci Hristosă,
 Din vîrfulă slavei unde te-ai pusă,
 Aruncă'ți ochii puçin în jos ;
 Celle trecute acum s'aș dus.
 Vedi-te bine, esci fericit ?

1) Din vorba Eliad, Văcărescu făcu *El e Iad*.

2) Sâmbăta Pasciloră.

O ALLEGORIE¹⁾

de

RÉPOSATULU CĂPITAN DIM. CIOCÂRDIA

Într'o livede
 Fórte allésă,
 D'o iarbă verde,
 Fragetă, déssă,
 Cu florî smăltată
 De tot colorulă,
 Unde odată
 Creștea Amorulă,
 Si tótă flórea o poesa,

Nisce oițe
 De némü merine,
 Fórte plăpînde
 Si fórte line,
 Se gîlceviră
 Pentru pășune ;
 Căci lăcomiră
 Mult la Căpsușne,
 Unele numai și abusa.

Si ce făcură aste oițe ?
 Cu ce s'alese din sfada lor ?
 Arseră numai nisce foite,
 Căci n'aă fost scrise cu vœea lor ;
 Pricind că'n elle le sta abusulă,

1) Allusiune la România după mișcarea de la 1848. Autorul acestei allegorii a fost unulă din membrii tribunalului ostăsesc cari au judecat pe Solomon și Odobescu pentru actul de trădare de la 19 Iunie 1848.

Impusă cu sila și cu topuzul;
 Că vor a pașce mai potrivit,
 Să ca să lege pe ori ce vită
 Să nu mai pască nutrețul sfînt.

Între aceste
 Se duse veste;
 Urși aflără,
 Lupi ulmară,
 Să năvăliră
 Uni d'o parte;
 Alți grăbiră
 Ca să ia parte,
 Să le călcară dragul pămînt.

Oile-atuncea
 Să spăimântară,
 Altele crucea,
 Drumul luară;
 Altele 'n staulu
 Sădă marmurite;
 Căci de unu Saulu
 Sunt păstorite,
 Îngînfată, mîndru, unu trădător.

Unu cățelă numai
 Rămasse 'n surlă,
 Jelesce turma,
 Shingesce, urlă,
 Să mortă de fome
 Ciusdită pe vatră,
 Privind la dramă,
 Mirii, latră,
 Să se gîndesc la Creator.

Dragă Oițe, mare v'e jalea!
 Asta v'e sórta, să sufferi!

Însă la ceruri dréptă e callea ;
Ridicați glasulă, că nu periți.

1849.

O ȘARADĂ DE ELIAD

Ministru al puterii, lumină, fiu din cerū,
Româna nesciință mě prefăcu *în-geru*.

DESLEGAREA ȘARADEI, TOT DE ELIAD

Lipsitū de ori-ce geniū, de minte, de lumină,
Ce *gloria* paternă făcu *slavă* streină,

Pe *acvila* în *Corbă*,
Pe *regele* în *Craiă*
Pe *paradisu* în *raiă*,
Romanulă română orbă,

Născut în *slobozie*, lipsitū de *libertate*,
Ce prefăcu ea încă *justiția*'n *dreptate*,
Și *legile* în *pravili*, *religia* în *lege*,
Și *inima* în *suffletă*, căt nu se mai allegε :
Pe *tată* în *băbacă*, *părintele* în *rudă* ;
Și care, printr'o sórtă protivnică și crudă,
Uitat a și costume, și origina'i regală ;
Și vrea, și stăruesce, în pisma sa fatală,
Întocmai de'nderătnică ca Lucifer-Satan.
Ce vrea să uite Cerulă în pisma'i internală ;
Acesta, și nu altulă, acestă căduță Roman,
Când ? Ce fel ? Nu se scie, mě prefăcu *ingeru*,
Pe mine, tot ardore, lumin,'amoră din cerū.

Deștepă-te, Române, și ai mintea întrégă :
 Sunt *angelu*, iar nu *îngeru*; și numele'mi e'n ceru.
 ... E calembur, șaradă; de sine se deslégă.

1843.

SATIRE DE PETRACHE ELIAT¹⁾

No. 1.

D'ar fi Puică ca Gărdescu
 Înțelleptu și muncitoru,
 Si Gărdescu ca și Puică
 La icónă scriitoru,
 Amînduoî la'naintare
 Decât altii anteiu eî
 Ar fi fără îndoială;
 Căci sunt tineri, curătei.

No. 2.

Picioru de jos de ghindă,
 Ia uită-te 'n oglindă
 Să vedî urît ce esci;
 Dér însă să nu tacî;
 Să spui, ca să ne placî,
 Minciuni să plăsmuesci.

1) De fel din Câmpu-lungu, încuscritu cu familia Bârcănescu; bărbatu fără cultură, insă intelliginte: poetu născutu, nu făcut, improvisând cu mare înlesnire; in fine originalu; un fel de Piron român.

No. 3.

CAPULĂ LUÎ MIHAI VITÉZULĂ
către Egumenulă Palada¹⁾

Părinte Palada,
Tămâe grópa mea ;
Căci piatra'mi cea curată
Fu astădī sărutată
D'unu Dracu împelițatū.

Sciï, tată, la morminte
Că Draciï facu ispite ;
Să facu Strigoï, Stafie ;
Fă semnū²⁾ să nu mai vie ;
Să piar'äl Necuratū.

No. 4.

Venită de privită
Ochi mari și sgîti
Căci Măria Sa³⁾
N'are alt ceva.

No. 5.

Mai băete surugiū,
Deștepă-te, fiă mai viu ;
Că'ți găsi Dómpa⁴⁾ cusură
Că
Însă, pentru Dumneșeu,
Nu sălta aşa mereu,
Ca și tovarășulă tău,
Că lui Vodă î pare reu.

1) In urma vizitării monăstirii Délului de către Vodă Bibescu, la 1845.

2) Semnul Crucii. — 3) Bibescu.

4) A doua soție a lui Bibescu-Vodă.

No. 6.

..... și patru bană !
 Adăi aici, mâine 'n Focșani ;
 Și la noă mă cunună,
 Mă facă Dómnă d'ună nebună ¹⁾)

No. 7.

Sciț, Munsiu, ce m'am gîndit ?
 Ca să nu te căsnit,
 Să ieș cîrne și gutui,
 Ca firesce-o să te'ncui.

No. 8.

Daca e aşa
 Ca Reșid Pașa
 Ne scapă de Rușă,
 Și Măria Tă
 Nu întârdia
 A pleca d'acușă ²⁾).

No. 9.

Tiranulă cu nasă mare,
 Cu suffletă însă mică,
 Spre-a națieă perdăre
 Compuse-o Adunare
 De oamenă de nimic ³⁾).

1) Improvisată cu ocaziunea cununiei Bibesculuă cu a doua soție (Marița, născută Văcărescu), cununie ce s'a efectuat la Focșani, la 9 Oct. 1845, fiind nașu Mihai Vodă Sturzea, fostul Domn al Moldovei.

Vedă și poesia lui Eliad, în *Fœa Minții*, No. 46 din 1845.

2) La adresa Bibesculuă.

3) Când cu Camera dela 1845. Unii cred că această satiră ar fi de poetul Crețenu.

No. 10.

Ghica să ia după musce,
 Bibescu e ună nebună ;
 Boierii sunt nisce gîsce ;
 Gîrie, nu sciū ce spună.

No. 11.

Bată-te, Gheorghe, cârnia !
 Cum te-a tras de nasă Maria ¹⁾.

No. 12.

Udina glava
 A luat slava
 Dela Sultanul chiar de Mușir ;
 Iar Prinții noștri
 Aă luat firesce
 De la 'mpăratul căte-ună sictiră ²⁾)

No. 13.

Em asta de veă lua,
Em asta de 'ti-o plăcea,
 Bărbatul te va lăsa
 Să facă cei vrea ^{3).}

1) La addressa lui Vodă Bibescu.

2) Cu ocazia presintării Domnitorilor din Muntenia, Moldova și Serbia la Sultanul, ce venisse la Rușciucă la 1844.

3) D-na B..., amanta D-lui Em..., guvernorul copiilor săi, s'află într'o lipcănie, unde era și Eliat; ea lă întrăbă care își place din două stofe, ce voia să cumpere? Eliat improvisă acestuia catrenă, unde vorba *Em* are două înțellesuri: numele amantului, și vorba turcescă ce însemnă *sau*.

SATIRE INEDITE

DE D. C. A. ROSETTI

No. 1.

D-lui IOAN OTETELESANU.

Generosă, boeră slăvite, tu din ceruri esci picată;
Nu esci omă, tu esci un îngeră, vrednică de a fi cântată;
Căci ne dai la ună theatru, c'ün desăvîrșit dispreu,
Şese d'ale rătunjite de un mare vestită preță:
Albe, mici, arginturnate, și cu chipă de împărată,
Pentru care miș de oameni său uccisă, său înșelată;
Pentru care soră și frate, fiu și tată său certata,
Și femeile de obste tóte său amoresata;
Pentru care și cu care toți în lume verbum,
Ne împingem și ne strîngem, ne chemăm, ne îmbrîncim;
Vindem patrie, credință, adesea și Dumnezei,
Și apoi murim cu trudă că ne despărțim de ei;
Dicu de ei, de acei sfanțighi, cari tu dispreuvescă,
Și femeile din țără pe tóte ni le scumpescă;
Căci la dinsele de mergem, și le spunem că le dăm
Viață, inimă și suffletă, că în versuri le cântăm,
„Astea, frate, sunt nimicuri, respond ele cam zîmbind:
„Noi iubim versuri d'acellea ce să aude zornăind;
„Aid', fugiți, mergeți d'aicea; voi sunteți țingăi săraci;
„Așteptăm acum să vie ună boeră din cei bogăți;
„Sfanțighi, galbeni el aruncă, fără a'i mai numără;
„Și apoi plecând, dice „mâine rochie 'ti voi cumpăra.“

1) Regretăm că finalul lipsesc.

No. 2.

LA D. GRIGORE SCARLAT GRĂDIŞTÉNU

Dumnéta, care sciă multe, socotém că ai aflat
 Că, când s'a vodit țigannl, pe tat'seū l'a spinzurat ;
 Aî fi mai reū de cât dînsul, dar Cerul ne-a ajutat
 De'ți a dat în stăpinire delle număř de lucrat ;
 Spune'mi dar, Pitar Grigore, în ce mi te-aî îngînfat ?
 Borcănatu'ți nasuă în aeră pentru ce l'aî ridicat ?
 Cine gîndescă că escă, spune'mi ? Spune'mi în ce te fălescă ?
 Te mindrescă că tragi la rîgle în nisce beciuri domnescă ?
 Saă că'ți pare lucru mare că, când aî imbătrinit,
 Cu sluga lui Iancu Manu d'odată te-aî pitărit ?

.

No. 3.

FRAGMENTE DINTR'O POESIE

la adresa lui Alecu Mavrodin,

PROCUROR IN ARGESIU 1)

Negru la façă, negru la nume,
 Negră mustață, dér bună la glume ;
 Negru la sórtă, în negru postă,
 Albă suffletă pôrtă, și nu e prostă ;
 Negră'î e géna, negru la peri,
 Negră'î sprîncéna, albă în purtări

.

Sciți însă că Natura
 Fără cusură în lume
 Nimica nu lăsă ;

1) Înainte de 1840, când D. Rosset era polițaiu la Pitescî.

Aruncă lovitura,
 Pătă și acestă nume,
 Cu patru 'l îndestră :
 De cinste nebună,
 Femeile 'i placă,
 Fumără tutună,
 Și e cam săracă ¹⁾.

PECETL'JITULŪ

Prea cinstită Adunare,
 Dă'mi obidă și ascultare
 La rușinea ce-am pățit :
 Căci sunt, vař ! pecetluit !

Eū, Ministru al Dreptății
 Sub regimulă libertății,
 Dela capă pîn' la picioare
 Am peceti și pecetioare ;
 Astfel dar puteți ghici
 Ce curat eū viu aci.

1) Comunicate de D. N. Rucărénă din Câmpulungă.

Eliad, recomandând publicului *Césurile de mulțumire* ale D-lui C. Rosetti, în *Curierul de ambe sexe*, (periodul IV, anii 1842–1844) dicea :

„De va continua drumulă ce a apucat, în scurt timp va ajunge forte departe.”

Poetă ca Eliad și Rosetti n'ar fi trebuit a se coborî din Par-nassulă Muselor în arena luptelor politice. Mult a pierdut literatura română prin aceasta, amînduoî fiind îndestrăti de Natură cu umorul satirică, par excellence.

C. D. A.

Daca 'mă-a plăcut din fire
 Timpii de pecetluire,
 'Mă-a plăcut, mărturisescă,
 Ești ca să pecetluescă.

Ce regimă de neatîrnare,
 Unde nu poți face stare,
 Să scăpa unu vinuită,
 Fără fi pecetluită?

C'ă scrișore te tămîe!
 Am ajuns sub tiranie,
 Sub regimul personală;
 Nu poți căștiga unu calu.

Alergați, Boeră cinstiți,
 Să mă despecetluiți;
 De mă bănuiați, Boeră,
 Sărcinați pe ușieri;
 Multă din voi potu fi ca mine,
 Multă dar potu să cadă 'n vine.

Sub acestă regimă dar nuoă,
 Unde nu căștigă unu uoă,
 Să Adunarea cea slăvită
 Să o vedă pecetluită?

Să ești sunt din Adunare;
 Sunt din drépta, boeră mare;
 Liberală, de totu iubită;
 Să, va! sunt pecetluită! ¹⁾

1861.

1) Se atribue Bolintinénului.

VERSURI PITICI

PENTRU UNU PITICU

Gin Bombirică,
 Dracă reu și mică,
 Lacomă, hrăpindă,
 Si jefuind,
 Despuia gros
 Lumea de jos....
 Cât unu gîndacă,
 Cusută în sacă;
 Reu alluată,
 Resfrâmintată.
 Aci, colea,
 În cójă rea,
 Uoú îndrăcită,
 Tainică cloacă,
 Dela apusă
 Asvîrlită sus,
 Rostogolită
 Si prăvălită,
 Saculă împunsă
 Crăpă, ajunsă
 Din fund din Iad
 La Tzarigrad.
 Aci ce fel
 Draculă mișelă
 Intră ca cuță
 În Damă Sută,

Draci și mari,
 Ce sunt și tară,
 S'aú necăjit,
 S'aú isgonit
 Spurcatulă sadă,
 Crescută în Iadă,
 Nu e sciută,
 Ori e tăcută;
 Precăt ne spună,
 Cățellă nebună,
 Prunculă născută,
 Si prefăcută
 Din Dracă în Grecă,
 De lege secă,
 Nebotezată,
 S'a descântată
 În Constandin;
 Dér este plin
 Suțulă pitică,
 Gin Bombirică ¹⁾.

1857.

1) S'atribue lui Ioan Văcărescu.

FRAGMENTŪ

dintr'o satiră anonimă contra Prinçului Stirbei,
când s'a înturnatū în térră,

LA 23 SEPT. 1854,

în fургоanele о́стрии austriace

VINE FIRSTUL Ū!

Ce mai Prinçū ! Ce mai limbricū !
Rîsul Dracului.
Ce mai lóză de nimicū,
Loaza nagoda.
Prinçulū ică, prinçulū colea,
Prinçul drumeşul ;
Bietul Prinçul havalea,
Rîsul Ciorelor ;
Când la Kaizer, când la Czar,
Musca calluluī ;
Adă e Firstū, ieră Gospodarū,
Tîrşul curţilor ;
Vine loaza ca ună Beiū,
Beiul ştiruluī ;
Poponeţū ca ună ardeiū,
Cloanţa ştirbelor ;
Vine Firstul dela Beciū,
Firstul fainul ;
Cornoratū ca ună berbeciū,
Buba oilor ;
Vine Prinçulū cătrănitū,
Prinçulū țanțoșulū ;
Că e Némțulū cam stîrcitū,
Némțul șóngherul ;

Vine Firstulă pe vaporă,
Firstul lupilor ;
Vai de țară și poporă,
Térra mortilor ;
Cu patentă muschicescă
Oastea Czarului ;
Și cu oaste șușterescă,
Firstul fiencheșul.
Vine Prințulă tindichiata,
Prințulă Peneșulă ;
Cu pĕru 'ncăriontată,
Pĕrulă grivulu ;
Térra 'ntrégă trage danțulă,
Danțul mortilor ;
Că hengheră avem pe Némțulă,
Némțulă chînulu ;
Vine Firstul la papară,
Sic, Românilor ;
Cochintii 'l întimpinară,
Lepra caprelor ;
Măi, cochințe, némă falită,
Ciuma traiulu ;
Arendașă afurisită,
Soçulu pradelor ;
Alérgă să mi'l adducă,
Dumi'l ș'adu-mi'l ;
Oră în palmă, oră în furcă,
Fătulă Iellelor ;
Ad' pe neica ca p'ună Beiă,
Beiul Știrulu ;
Că 'ti-oiu face-ună reteveiu,
Lepra caprelor,
De pe miristea de meiu,
Vechea miriste ;
Alergați la el, băetă,
Fătulă Iellelor ;

Cu cunună de scaetă,
Fata Dracului ;
Si cu untă de Pitulice
Untul, fi-r-ar unt ;
Să fie de el fericie,
Crénga, herria !

1855.

SATIRA POETULUI GRIG. ALEXANDRESCU

CONTRA LUI ELIADE

1.

Cine-e acella care visădă
 Atîtea prôste, mici secâturi,
 Si vrea de îngeru lumea să'l crêdă
 Că ne vorbesce ca din scripturi?

2.

Acesta este nea Ionică,
 Care se crede și satiricu ;
 O mică iasmă, unu nasu de pică,
 Vâpselle multe nu voi să stricu.

3.

Eu în credință zîmbescu de milă
 Când vădu atâția oameni cinstiți
 Cum că de dînsul nu le e silă,
 Si că de vorba'i sănt amăgită.

4.

Din vreme 'n vreme la ceruri cată,
 În sus trimite câte-unu suspinu ;
 Inima' însă cea necurată
 Al viclenie pôrtă veninu.

5.

Parcă cu Sfinții el se rudesce,
 De conștiință 'l audă vorbind ;
 De poruncelă lacrămi găsesce,
 Nimicnicia lumi jelind.

RESPUNSUL LUI ELIADE
LA SATIRA LUI ALEXANDRESCU

I.

Cine'ī deșteptū care viséđă
Atîtea flécuri, mari secături,
Si vrea de bólă lumea să'l créđă
Când plînge, sbiară pe sub păduri?.

II.

E gugumanulă seū Gugurică,
Care se crede și satirică ;
O blasnă slută, offițerică,
Cu săbióra tic-tiric-tic.

III.

Eū în credință n'am nică o milă
Când věđu atîția oameni cinstiți
Că pună pe góna potaea-silă,
Dulău de scaune-evropieniți.

IV.

Din vreme 'n vreme aripă își cată,,
Sufletu'șă 'nalță cu focă, suspină ;
Iuima însă a lui spurcată
Al vicleniei pörtă venină.

V.

Parcă cu Dracă el se rudesce,
De părinti, rude 'l audă vorbind ;
De poruncelă lacrămi piștesce,
La Pluton Cerberă orăcăind.

6.

Fanfaronada'ї e sentimentulු,
 Omු de nimica și ticălosු ;
 Crede că singurු are talentulු,
 Si că e lumiř prea de folosු.

7.

La pavilonulු dela câmpie,
 Unde adѣ este al seї Parnasු,
 Să'ї povestescă o poesie,
 Din drum te'ntorce cu mare glasු.

8.

Si precum dice unු poetු mare,
 Ce într'o vreme eї am citit,
 D'a le lui vorbe n'afli scăpare,
 Nică în altarul cel mai sfîntitු.

9.

Amoresata'ї Musă 'nsuffflată
 I dette cheile frumusețї ;
 Si la tot pasu 'n silă 'ї arată
 Dup'a lui voe miї de tandrețї.

10.

Dar vaї d'acella care 'ndrăsnesce
 Să ia patentă de autorු,
 Când sîrmănuțul n'o iscălesce
 Bietul Apollon dela Oborු.

11.

Defăimări multe are s'audă,
 Are să trécă de ne'nvățatු ;
 Căci din gresală smerita'ї Musă
 La cea bătrînă nu s'a 'nchinat.

VI

Nemulțumirea îi e sentimentul,
Omii de nimică și ticălosii;
Crede lătrarea îi că e talentul;
Și că îi la Muse prea de folos.

VII.

Cu dibla dosulă peste câmpie
Alérgă fuga drept la Parnasă;
Şapoără începe o poesie
Cu necioplită labărtătă glasă.

VIII

S'atuncia dice ăstă poetă mare,
Când vr'o moliftă i s'o citi,
Că e ca dînsul când dörme tare,
Când maica'i cântă nani, nani.

IX

Amoresata'ї Musă 'nfocată
Îl desfătesă cu frumuseteї;
Si pe potaea acea turbată
'Mî 'tî-o resfaçă numai 'n tandreți.

X.

El ca să scrie, i trebuie să
Să ia patentă de autor; Merge Ciocoiu și îscălesc

1)

xi.

Cine mai pote ca să l audă,
Lătrând potaea ca unu turbatū ?
Căci din greșală bleșdita' i Musă
Gura căscată' i a cam lăsat.

1) In manuscrisulu ce possedăm lipsescu versurile punctate.

12.

Apoī e încă vitézū din gură,
 Dueluri spune cum c'a avut ;
 Însă rivalii, cum el se jură,
 Să'ī dea 'mprotivă nu aŭ putut.

13.

Deschidēnd ochiī, vitézulă spune
 Că Heruvimiī fugă d'a lui frică ;
 C'aū stătut qille de aură bune,
 Si alte lucruri chiar de nimică.

14.

După acesta parcă să'nsoră,
 Parcă e tată și norocită ;
 Pe urmă viață'ī pare amară,
 Parcă defaimă tot ce-a iubit.

15.

Ba chiar fințe nevinovate,
 Care de dînsul nică nu gîndescă,
 Cu văpselă negre și 'ntunecate
 Îcondeete să pomenescă. ¹⁾

16

Apoī viclénulă, vrênd să ne 'nșele,
 Dice că visulă care-a visat
 Este din scrieri orientale,
 Ce ună prietenă lui 'ī a narrat.

17

Parcă săint lucruri aşa 'nsemnate
 Care la altiī s'a mai 'ntâmplat ;
 Sunt chiar vedenii pe césu schimbate,
 Ce n'aū în elle nimic sărată.

1) Allusiune la *Ingratulă*.

XII.

Si vitéză naiba, tăpĕnă de gură,
 Dueluri spune cum că a avut;
 Si nici stăpîni chiar, el se jură,
 A' ţi sta 'mprotivă nu aŭ putut.

XIII.

Inchiđend ochii, dînsul ne spune
 Cum că odată el a fost micuț;
 Că a avut dile relle sau bune,
 Si multe lucruri mai de nimic.

XIV.

După acesta pare că sboră,
 Parcă e tată și norocită;
 Pe urmă viața îpare amară,
 Defaimă totul ce a cinstit.

XV.

Si chiar fintă nevinovată,
 Cari la dînsul nici că gîndescă,
 Cu văpseli negre și 'ntunecate
 Incondeete să pomenescă.

XVI.

Apoi Vulpoiul, ca să ne'nșale,
 Dice că visul care-a citit
 Este din scrieri orientale,
 Ce unu prietenă 'i-a povestit.

XVII.

Ne spune lucruri prea ne'nsemnate,
 Când flencănesce nerușinat,

 E castravete acum sărată.

18

Patriotă este plină de 'nfocare,
 D'al omeniri arde amoră,
 Când chiar pe tată cu 'ncredințare
 În tîrgu l'ar vinde p'ună mică favoră.

19

Dice că Lira el nu 'șă o 'ntină,
 Nici că tămăe el la palată ;
 S'apoï lui Dobre acum să 'nchină,
 Cât puçin vremea s'a mai schimbat.

20.

Laudă astădăi, măine defaimă ;
 N'are nică cinstă, nică caracteră ;
 Și Heruvimi, coprinși de spaimă,
 Când el i chiamă, s'ascund în ceră.

21

Dar pe morți oameni când îi injură,
 De el în contra sint läudați ;
 Și a luă pană cu o trăsură
 În raiu i bagă necercetați.

22

Acesta este, să 'l dăm dreptate ;
 La ce se cade, il veți cinsti ;
 Căci ești pe dinsul, să mă credi, frate,
 Și d'ar fi 'n grăpă, nu l'asă iubi.

XVIII.

Căvăierü, hoțulü, plin de'nfocare

• • • • •

Si mi'l înhăță stréja 'n oborü.

XIX.

Picăti, el dice, lacrěmi șiróie

• • • • •

Muscele-alergă l'asa putori.

XX.

Adă cere milă, mâine defaimă ;

N'are nici cinste, nici caracterü ;

Si Zefirașii, coprinși de spaimă,

De țigănilă s'ascund în cerü.

XXI.

Dar pe morti omul când îți înjură,

El d'opotrivă 'i-a lăudat ;

La potăesca lui lătrătură,

Odîr ! i dice omul cercatü.

XXII.

Acesta este, să'i dăm dreptate ;

Precum se cade trage'l de nasu ;

Potăi javre dați'i pe spate,

• • • • •

S A R A D Ā

De și mică în nume, e mare în relle ;
 Căci la multe națiї a 'ntins curse grelle ;
 Ca să'l daă de façă nu iartă Censura,
 Si însăși Agia îmă astupă gura (Russă).

Răsturnată cu totulă, el e o colore (sură).

Animală de pradă cu patru picioare
 Veți afla, schimbându'î centrul cu 'nceputul (Urs).

Anticristă și barbară, lăsând întregă totul (Russă) ¹⁾.

1846.

MARŞU ROMÂNESCU

Moscovitulă ne robescă
 Draga năstră Românie ;
 Si în setea'î ce'l muncescă,
 Suge sânge și junie.

Dar la lunga suspinare
 Ce pe lume se finalță,
 Oră ce inimă tressare,
 Oră ce suffletă se realță.

Astăzi Leulă Britanie
 Cu Aquila françoădăescă,
 Sbóra 'n térra Românie,
 Pe Română să desrobescă.

1) Se atribue poetului G. Crețeniu.

Semi-Luna ottomană,
Adă simbolă *de libertate*,
Lîngă aquila romană
Plană pe ceră legănată.

Adă e șina mai frumosă
Pentru populă în robie ;
Adă Russia rușinósă
Să întórnă în pustie.

Adă țărâna strămoșască
În morminte re'nviaďă ;
Adă în țerra Românescă
Lacrěmī, pradă încetésă.

Aă dar, frăți de vitezie,
Unde oastea se adună ;
Ceru 'nótă 'n bucurie,
Aerulă fălosă resună.

Saă robia muscălăscă
Să sdrobim d'aci 'nainte,
Oră că țerra românescă
Să se schimbe în morminte ¹⁾.

1854.

BLESTEMUL ROMÂNILOR

contra russolatrului Dim. I.—di.

În lacuri, în mocirle, în peștere profunde,
În gheena eternă, în dintii luă Satan,
În marea cea de flacări, văpae de catran,
Acolo mergi, strigă, acolo te ascunde ;

1) S'atribue Bolintinénuluă.

Și dinții plini de sânge, de sânge românescu,
 Poporul alături indulgenții pe care l'ați trădat,
 În focu, în focu și spălată; și nemuții păgînescu
 Să numai vadă cerulu, pe care-ai profanat.

Iuda unui populu ce brațele îți intinse,
 Îți dete nutrețu, stare, onoreea ce-ți lipsea,
 Din frunte patați șterse, la masa lui te pusse,
 Și'n tine vr'o simțire umană nu afla.

Tot frunte inferrată și limbă de trădare,
 Tot inimă de Vulpe, vedere veninată,
 Tot cugete sinistre, și ghiarră răpitore,
 Etern ati arătat'o. Vă scie lumea totă!

Să crăpi, să mori, Satano! Tărîna'ți spulberată
 În scremete, vîrteje, să piară de sub ceru;
 Și sâangele'ți satanicu în gura încleștată
 A tată-tău Satana, să colcăe 'n măcellu!

1854.

X...

DUOĒ IESME DIN FANARŪ

Eraū duoī prichindei,
 Eraū duoī Grecotei,
 Năpîrstocu Vistieru,
 Firfiricu cassieru;
 Duoē Iesme din Fanaru,
 Unu catiru și unu măgaru.
 Palicari de Suțachi
 Și vestitul Zaharachi,
 S'adunara să vorbescă
 Cum să fure, să pîrlescă.
 „Arhon Zaharis Serdari,

Ch' ellinicos palicari,
 Cum se fațe-mu hoția
 La ținstita Visteria,
 Să le punem lor ună sbenghiu,
 Ca să le tragem ună renghiu.
 O evghenicos psihi-mu,
 Cassieri țilibi-mu,
 Ca un antropos cu gnosı,
 Pe scatovlahi muscosi
 Săi intello, arătând
 Că trebuință fiind
 Se mi dea mie pesino
 Ta hrimata opu crino,
 Ținstita Caimacamie
 Ca s'o fațem aftendie ;
 Si chind eo iscalescu
 Că banile priimescu,
 Mia pe mia se fațem,
 Si cambiola se tragem
 Pentru o sumă mai mică
 Dela budalaoa Ghică ;
 Che prostu sigur se fie
 Che o se dăm lui Domnie ;
 Apoi cu bani la peptu
 Lasu pe Ghica se asteptu ;
 Si cu asto marafeti
 Din Chefali-mu che feti,
 Viu la țara bogdanescă,
 La prostia arhondescă ;
 Acum nu poți se sedu,
 Dati eū aşa credu
 Che acuma iară vrei
 Oltenu alla Stirbei
 Sa vie la Bucuresti,
 Si atunți ma prapadesti ;
 Iar me dă la criminal

Pentru baniă eu jurnal;
 Si, caimeni Palicari,
 Nu mai vede to Fanari !“

1857.

CÂNTECULU MORTILOR

I.

Frună verde de secară,
 A eșit Bibescu 'n țară ;
 Căți Ciocoï și Cioclovine,
 Căți tilhari, toti mergă la sine.
 Din Galați la Rovinari,
 Țara' plină de tilhari ;
 Din Cerneti la Dorohoi,
 N'a să umbli de Ciocoï.

II.

Frună verde usturoi,
 Bucurie pe Ciocoï ;
 Frună verde măndălacă,
 Mare grijă pe săraci !
 Nică Catanele nemătesci,
 Nică Mîrzaciă tătăresci,
 Nică Cazaciă, nică Capanlăi,
 Nu sunt ca Ciocoii răi.

III.

Frună verde barlaboi,
 N'ați vădut p'un B...oi,
 Ce l'a veștejtit Cuzoï
 Ca p'un hoțomanu de soi ?
 Să mă facă Domnū în țară,

Si vi'l facă Ministrul mare,
Să vă puie în frigare
Să vă frigă fără sare.

IV.

Vine óstea bibecescă
Tara nôstră să smerescă,
Si Moldova s'o gonescă,
Dela vatra strêmoșască.
Nene Cuza, măi Cuzoï,
Ia ne scapă de Ciocoï,
Că vom alerga și noi,
Când n'ei dice, la rësboï ¹⁾.

1862.

TÎNGUIREA GRECIILOR

Greculă boerită ²⁾

Bași Văcari și Simigiă,
Halvagi și bragagiă,
Cépkinilor arendași,
Si voi, bravilor Fustași,

Fundașilor râchieră,
Tutungi și baclaveră,
Din Ianina pribegiți,
Din Vitolia goniti,

Macedonia fugiți,
Din Rumelia dosiți,
Ascultați cu micu cu mare
Meșteșugulă de trădare

1) S'atribue Bolintinénului.

2) Allusiuie la directorul Ministerului de interne sub Stirbei.

Cu care v'am protegétū ;
 Acum pe față s'a dat ;
 Și săngele ce am supt
 Stările de le-am făcut,
 Acuma s'a deșteptat
 Și pe toti ne-a înferrat.

Tractatele ce protege
 Elementul ū cel ū grecescū,
 Englesul le strenguesce,
 Afurismenos aftos.

Și protecția nordiană
 Din Vlahia acum s'a dus ;
 Și 'nfluința cea grecană
 Ah ! Theos mu, a apus.

Simigii și bragagiī,
 Încontro să apucați ?

Unū Grecū

Den icsevro, me pistevis !
 Te să fațem să scăpăm ?
 To schili ! Sultan turcit
 Firman afară a dat
 Grecul să fie gonit.
 Română s'a deșteptat !

Totī Greciī

Ah ! Vlahia ! Ah ! Vlahia !
 Teliose-istoria !

Unū bragagiū

Pesme tora, adelfe,
 Pu na pago me din braga ?

A ! den imporo na fèvgo,
Tha me scotun me tin spanga.

Unū băcanū

Ah ! Vlahia ! Ah ! Vlahia !
Pu na pago bacania ?
Den perno is tin Grekia,
Me valun's tin puscaria.

Unū rachierū

Creditoriř che ghineca
Pos me vlepun, me scotonun.

Corrulū

Ah ! Vlahia ! Ah Vlahia !
Teliose istoria !

1853.

24 IANUARIU 1860.

E ȳiuă adī ferice ; și salt,'o Românie !
Căci lançulū tiraniei se rupse adī un anū ;
Tu esci aniversarea ș'a nației mîndrie ;
Revino, august'o, d'acum peste unū anū ;
Și fă ca acel nume ce'i dat de Domnitorū
Să fie 'n România etern neperitorū.

Primesce salutarea, o Prinču adevăratū,
Ce inima sinceră la tronul těu depune,
Credință, și ardore, ș'amorū nemăsuratū ;
Și ȳerra 'ti impleteșce de laure cunune,
Și 'ntrégă rögă cerulū, și adī și'n viitorū,
Ca numele să'ti fie etern nemuritorū.

Ci 'ntörce-te, o Prince, și veđi dorulū ferbinte,
Ce simte adī Românulū, întregū poporulū těu ;

Și vine să te róge să fi al lui părinte,
 Să'l mintui de 'mpilarea a omulu cel rěu ;
 Te scólă, 'ntinde mâna, și fă-te scutitoru ;
 Si numele těu fie etern nemuritoru.

Rodiniț tessu peirea în machină drăcescă ;
 Suvelnițele pórtă, turbați, negri strigoï ;
 Si tessu ca să dețéssă, se prind să ne răcescă
 Pe noi toți despre tine, pe tine despre noi ;
 Când noi ridicăm ruge, și adă și 'n viitoru,
 Ca numele să'ți fie etern nemuritoru.

Si care ne e crima atât de neertată,
 Cât să voesci, părinte, prin Dracă a ne lovi ?
 Unde aflași ființa atât de scellerată
 Ce'n curse de perđare să vrei a ne 'mbrinci ?
 Nu'i mai cunoscî trecutul ? Ce-aștepti pe viitoru ?
 El nu'sti cumpără strengul, ca Iuda vîndătoru.

Adună toti strengarii, turbate-ortale bete,
 Trei sute Polaci astădăi ce mișuie prin țarră,
 La scopul lui s'ajungă ; și ducă-se și piară :
 Copillu, socie, tată, și mamă dă pe bette ;
 Rěstórnă și altarul, al nostru vîndătoru ;
 Nu sci că în Moldova 'ti-a fost unu trădătoru ?

Organu al desunirii din gașca de pagină,
 S'a 'nfipt ca să restórne a casei temelie,
 Ce o ai pus strébuni, și țin bunii Români
 Cu-atatea sacrificii în seculi de urgie.
 Rînjasce rěu, Tartufulu ! Ci sceptru domnitoru
 Sdrobescăi a cocoșă ; și fi nemuritoru.

E urđitoru de vrajbe, de orice turburare ;
 Goni și Adunarea de care-ai fost allesu,
 Dicend că partea stângă este turburătore ;

Că drépta nu cunoscă al patriei progresă.
 El vede că progresulă e strîmbă și cosoșată ;
 și merge înainte, ca lupulă lezinată.

Dar *duoă deci și patru* destul mărturisesc
 D'al Camelei bună cugetă, de caldă ei dorință,
 De tot ce făcu mare, de tot ce ne unescă,
 Duoă popoli împreună cu Prințul prin credință ;
 și care rögă Cerulă, și adă și 'n viitoră,
 Ca numele să'ți fie etern nemuritoră.

Și iar te rugăm, Prințe, fi bună ca un părinte ;
 Și'ți scutură iacăoa de scaiu și de ciulină,
 D'organulă lui Loiola, d'infamul de Rodin.
 Ascultă adă urarea și ruga-ne ferbinte ;
 Ne scapă și te scapă, și fi nemuritoră ;
 Și fie al tău nume etern neperitoră ¹⁾.

1860.

1) Se atribue lui Eliad.

O D A
LA NICOLAE I
Imperatul Russiei

Auguste, care-ați nume
*Biruință de norod*¹⁾
 Datu de Dumneșteu la lume ;
 Esci întreg al lui isvodu.

Rugă de recunoștință
 A tot némului română
 Iți înaltă c'umilință,
 Ca prea 'naltului stăpinu.

Darul tău să mă ajute
 La picioare'ți să depuiu
 Miș simțiri ce pier tăcute,
 Si ceru eū să ti le spuiu.

Domnul binecuvântarea
 Pe 'naltu creștetu va păstra ;
 Căci domnind uscatul, marea,
 Domnului stil semăna.

Dați vécului tău mărire,
 Tu, de fericiri isvoru ;
 Ce-o privescu cu pismuire
 Vécu trecutu, vécu viitoru.

Erou în resboiu, în pace,
 Îngeru țerră când ocrotesci,
 Miș comoră iți par sărace
 Vrind virtuți să resplătesci

De când e creștinătatea,
 Viteză fi multă aștătut,
 Dar cum 'n-aș scutit dreptatea
 Așa fi n'a mai avut.

Așa sciat a ei robie
 In Regie s'o prefaci.

ANTI-O DA

Anticristule barbare,
 Subjugătoru de norodu,
 Aruncat chiar din Tartare,
 Esci unu Dracu, al lui isvod.

Ură, miș de anateme
 A tot némului română
 Iți aruncă toții blestemă,
 Ca unu barbaru paginu.

Darul Domnului m'ajute
 Ca să potu și eū să'ți spuiu
 Că protecția'ți rău pute,
 Indărăt voi să te puiu.

Dracul tótă blestemarea
 Pentru tine va păstra ;
 Subjugând uscatul, marea,
 Lui Satan sci semăna.

Dați la vécul tău rușine,
 De nenorociră isvoru,
 Ce pronunță cu suspine
 Si presentu și viitoru.

Despotu în resbelu și pace,
 Diavol țerră când amăgesci,
 Tie 'n lume alt nu'ți place
 Decât nații să robesci.

De când este omenirea,
 Mulți tirani aștătut,
 Insă ca tie robirea
 Nimenei nu' a plăcut.

Așa știut tu în robie
 Libertatea s'o prefaci ;

1) Νικό λαός.

ODA

Și ori cărei vrăjmăsie
Supuind'o s'o 'mpaci.

Dunărea mărturisesce
Că ochiu'ți prevădătoru
Ne'ncetăt i pregătesce
Tot desăvîrșitul sporu.

Scie că prin depărtare
Sórele nu s'ar opri
Din vecinica'l luminare,
Piedică nuori de n'ar fi.

Ei descoperă lumina
Cu feluri de învîrtiri,
Și a lor s'aruncă vina
Asupra bunei lucirî.

Rissipescă 'ndată Cerulü
Pe câtı staŭ în calle'ți rĕi;
Buni să'i facă, tu scii misterul;
Tu poți, bunule; prefă'i.

Născutu cu facerî de bine
Norôde să biruesci,
Tata lor toți vădă in tine;
A lor dragoste tu eseî.

Tot Românul ține minte
Cât 'ți e recunoscătoru;
Puteri nu sunt in cuvinte
Precăt simțirile'i voru.

El stă gata al lui sănge,
A sa viaçă a'ți jertfi.
A! de sórtă rĕu se plinge
Că prilejū nu va găsi!

Ađi în Universu resune
Că in marele'ți imperu,
Glasul său de rugăciune
Ce'l ridică către Ceru.

ANTI-ODA

Si c'o mare vrăjmăsie,
Subjugând'o, dici c'o 'mpaci.

Dunărea mărturisesce
Că ochiu'ți prevădătoru
Ne'ncetăt i pregătesce
De robie viitoru.

Scie că din depărtare
Libertatea s'ar ivi,
Când prin intrige barbare
Rușii piedică n'ar fi.

Tu ș'a'i tăi sunteți de vină
Că creștinele lucirî,
Ce daăt țărărilor lumină,
Le opriți prin siluirî.

Rissipescă 'ndată Cerulü
Și pe tine și p'a'i tăi;
Deul singur e misterul;
Rușii nu sunt fi săi.

Născut pentru planuri rele,
Norôdele să robesci,
Protectoru ce jupoî piele,
Cobe-reia la toți tu esci.

Tot Românul astădă simte
Că tu esci subjugătoru,
Puteri nu sunt in cuvinte
Să te 'njure precăt vor.

El stă gata al lui sănge
Ca să scape, a'săi jertfi;
Ca să nu mai aib'a plinge
Când sub jugul tău ar fi.

Rugăciunea 'mă implinescă
Impăratul cel din ceru
Ca'n Tartară să te gătescă
Cu toți sbirii ce te ceru.

O D A

Auđi cu milostivire,
Impărate de 'mpărați,
Jertfa'ți dăm de mulțumire,
Noi lui mult indatorați.

Ană mulți lumea fericesce
Păstrând darul ce ne-aî dat,
Vrednicul ce'ți semuesce,
Tat'al lumiř Impăratuř ¹⁾.

1852.

ANTI-O DA

Auđi cu milostivire,
Dómne, bunule 'mpăratuř,
Glasul de nemulțumire,
Pentru cel ce ne-a trădat.

Tu, Satan, te fericesce
De ună fiu adevăratuř,
Ce în tóte 'ți semuesce,
Căci de mult l'aî adoptat ²⁾.

ROȘII ȘI ALBII

După ce 'mpreună mi s'aû tărbăcit,
Roșii și cu Albii s'aû încumetrit ;
Însă nu se scie, Roșii aû albit,
Saû mai bine Albii aû mai rumenit.
Roșii dicuř că Albii legea 'și-aû călcat,
Albii dicuř că Roșii lingă unde-aû scuipat ;
Dar poporulă dice : toții suntetă Ciocoř,
Uniř vechi, și altiř Cioclovine nuoř.
Lupii, tótă vara pe cât sunt sătuř,
Umblă fie-care rasna prin păduri ;
Dar când vine gerulă și înflămîndescuř,
Fómea i apropie, lupii së 'nfrâtescă.
Hoitul, saû Domnia, pe lupiř i uni.
Vař ! de biata turmă ce s'ar rătăci !

1866.

X.

1) Oda este de poetulă Ioan Văcărescu, care se crede a fi și autorul Odei la gen. Diuhamel, ce a dat nascere poesiei *Blestemul României*. — (Vedă *Esilul meu la Snagov*, pag. 6—23).

2) Anti-Oda e subscrisă : *Opinia publică*. Nu scim positiv de cine este făcută.

JOS GUVERNULĂ CIOCOESCŪ !

Eată iarăși la putere
 Pus Ciocoialu vîndetorū ;
 Rîdă Muscalii cu plăcere,
 Bat toți Conții din picere,
 Că sosește timpul lor.

Toate javrele rîiose,
 Toți vînduții pun nizam ;
 Tóte iesmele soiôse,
 Si năpîrcele scîrbóse,
 Adă din nuoă esă la meidan.

N'are rău cum să mai fie
 Ca guvernulă ciocoescū ;
 E invasii, e robie,
 E peire, e urgie,
 Pentru némulă românescă.

N'ai văđut mai secătură,
 Mai lingăi, mai uccigași !
 Cea din urmă bucătură
 Chiar din gură el 'tă-o fură.
 Vař de tine, Românașu !

Țipă, plînge térra toată,
 Se jălesce amărît ;
 Iar Ciocoilă ridă, se 'mbată ;
 Căci sunt siguri d'astă-dată
 Că'ă pună jugulă după gîtu.

Rîdă Ciocoilă, că le vine ;
 Trimită mită și așteptă ;

Ađi vîndă țerra, le e bine ;
 Mâine hordele streine
 Le vor bate cruci pe peptă.

Mâine vine 'n fuga toată,
 După Greculă cel rîiosă,
 Turcul, lepră leșinată,
 Russul, hiarra cea spurcată,
 Némășul, lingău puturosă.

Dar tu óre, măi Române,
 Pînă când tăcută vei sta ?
 Aă vreă-tu să vedă cum mâine
 Împărți-vor haina ta ?

Strivită aspru sub picere
 De Ciocoială, Ciufă golană,
 N'afli 'n tine a ta putere,
 Când vedă bine că'n durere
 Pieră țerra lui Traian ?

Sau așteptă-tu vre ună bine
 Dela cei vînduți pe bană,
 Dela sluti după lume,
 Dela orbii fără nume,
 Și Sobolii cei golană ?

Credă la bine să te 'nvite
 Aste namile rusescă,
 Aste potăi adă nemășite,
 Și otrepe împușite,
 A cazanelor turcescă ?

Nu măi sta ; scolă, Române ;
 Avem drept să ne-apărăm,
 Pînă braçulă ne remâne ;

D'o fi scrisă să murim mâine,
Înca î astăzi să scăpăm.

Lasă plugulă, arătura,
S'al pământuluș tău rodă ;
O săl mânce lihnitura
Cea streină ; ia'ți secura,
 Și ne scote din astău glodă ;

Căci ne 'nghite Ciocoimea ,
A sosit timpul d'apoii ;
Mâine tótă muscălimea,
 Și paginiș, și nemțimea,
 Cade piatră peste noi.

Măi, Române, cu 'nfocare
Pentru dreptu'ți strămoșescă,
Ați, te scolă, strigă tare,
 Și cu ură, cu turbare :
 Jos guvernul Ciocoescă !

20 August 1861.

X.

C I O C O I I

Ce tristă spectacolă ni se prezintă !
Pe unde trezem, noi ce vedem ?
La cei mari viață e abondintă ;
Poporul strigă : pâine n'avem.

Prin pieță, prin străde, prin mahalale,
Contrastul este de speriat :
Avutulă, veselă în a le selle ;
Săraculă strigă : adă n'am mâncat.

Boerulu trece cu nepăsare,
 Ciocoiulu strigă să facă locū ;
 De popolu rîde tot ce e mare,
 Si d'a lui fome iști bate jocū.

O ! voi, reptile înveninate,
 Ce sugeti sănge de omu săracu ,
 Ce n'aveți milă d'al vostru frate,
 Si numai cörne n'aveți de Dracu .

Băgați de séma l'a vóstre fapte,
 Si cu poporul nu vă jucați ;
 La timpu-acella d'acum ani șeapte
 Gîndiți adesea, și vă 'ndreptați .

1855, Sept. 24.

M. Iordanescu.

GLASULU TERRANILOR
 către Dumneșteu și către Domnul lor Alexandru Ioan I.

Câte urgi, vai ! de vêcuri
 Aă mai cădut peste noi !
 Cate nevoi și primejdii
 N'am pătit dela Cioco !

Sfîrșiți, umbrelor satane,
 A ne tunde ca pe oï ;
 A uccide România
 Când era să 'nviem noi .

Dela descălicătore
 Domniï nostriï ne'ncetat
 N'aă făcut o di sub sôre .
 Făr'a fi unul trădat .

Pînă când tronulă luă Mircea
 S'al luiă Stefan cel vestită
 O să fie-a vóstră pradă,
 De Voă, Ciocoă, pîngărită ?

Abia tronul României
 Să 'năltă mai radios,
 S'acel verme-al gelosiei
 Vă róde iar pîn' la osu.

Săriță, mortă, du prin morminte,
 Si vedetă ce n'ați vădut ;
 Cum Șopîrlele, Șerpoii,
 Liberală totă s'aș făcut.

Domnul Cuza ce-o să'ți facă
 Cu-ăsa capete de Smei,
 Cari jură ca de clacă
 Că ei nu ne lasă 'n piei ?

Dar ne ia pe di duoă galbenă
 Ca să strige *Domnul streină* ;
 Libertate și Dreptate,
 Sbiară ei, și noi plătim.

Dar dintr'a vóstră dreptate
 Noă óre ce ne-ați dat ?
 Dumnedea ne-o feri poate
 De legea ce ne-ați votat.

Ce bine-o s'aibă tărani
 Dela cei ca d'alde voi,
 Cari lucrați di și năpte
 Pentru voi, nu pentru noi ?

Dumnește și Domnul nostru
Care unirea ne-a dat
Ne va face-odată rostul ;
Altfel de voi n'am scăpat.

Sfîrșită, Cioco și Satane,
Ce unirea-ați blestemat,
Ca să vă fie tot nămul
Domnului în fie care sată.

1861, Iunie.

Unu tērranu.

TÎNGUIREA POPORULUI

Frundă verde de măcișă,
Ce focă ne veni din Iași ?
Focă nestinsă, va ! și pîrjolă
Ce te lasă de tot golă.

Ardel'ar foculă și spuza
P'ăl de ne-a adus pe Cuza !
Arză'l focul și'l pîrlăscă,
Să nu se mai procopsescă !

De când Cuza a venit,
Vinu 'n țară s'a suit,
Sulimanul s'a scumpit,
Cioco nuoi aă resărit,
Tilharii s'aă immultit,
Sărăcia s'a lătit ;
Dar cine l'a colăcit,
Pe Cuza cel procopisit ?

Negustorulă de gogosă
Care l'a clocit în coș ;

Și din care a eșit
Soitarulă mucalită
Luř Vogoride turcită.

Vedé-řaši la Balamuc
P'amînduoř, într'ună butucă !

Ce e drept nu e pěcat,
Unirea am căpătat ;
Dar e porculă îngrășată
Pentru Calmuculă spurcată.

Frundă verde mărăcine,
Ce este nu este bine :
Că tot Conțulă muscălescă
În pămîntulă românescă,
Tot el singur adă domnesce,
Si luř Cuz' aşa grăcesce :

„Nu te teme tu, Cuzoř,
„Că te vom scăpa tot noi
„De libertonă, de strigoř,
„De Sfranțuză și de Nemțoi.

„Sorele 'ti-a dat colaciř,
„Mance Luna vîrcolaciř !
„Frécăř pe toți la trei côte,
„Escă sub arripele nôstre.“

Frundă verde usturoř
Scapă-ne, Dómne, pe noi
De Muscală și de Ciocoř,
De soitariř ca Cuzoř.

MANIFESTAREA

Opiniunii publice

LA PLECAREA NEMȚILORŪ DIN ȚARĂ

Ați cu toții într'o unire
 Să cântăm în fericire ;
 Să petrecem bravii Nemți
 Cu cunune de scaetii ;
 Căci isprava ce-aș făcut
 Este totul ce-aș putut :
 Patru șecii de Nemți voinicăi
 S'aș bătut cu trei Arici ;
 Și duoș Șoreci Sobolanăi
 Pusse 'n gónă cinci Ulanăi ;
 Iar un Iepure, spun drept,
 Sperie un regiment ;
 Numaș brostele de frică
 (Căci și mórte le mänâncă)
 I aplaudaș, dicând,
 Saș cântând din când în când,
 Du prin lacuri, du prin baltă,
 Cu vocea lor labărătată :
 „Oacă ! Oacă ! Ocănașă !
 „Cum veniș și cum plecaș ?
 „De traiu bunu te-ai îmbuibat
 „Ca vitele la suhatu,
 „Cu carne, vinu și spațiru,
 „Și prea puçin ecsersisiru ;
 „Ca să nu pierdă din slănină,
 „Ceră plapumă și perină ;
 „Dar ciudat și de mirare !
 „De a nu fi arși de sóre,
 „Cum de n'atî cerut umbrelle ?

„Nóptea pasnici și mantelle ?
 „S'arătați civilisare,
 „Daca alt n'ați fost în stare!“

Ura ! Ura ! alergați,
 Cu cenușă aruncați,
 Să facem paradă mare
 Cellor ce simțire n'are ;
 Ceî cu tufa 'n capă și pungă ;
 Strîmți la haine, bună la fugă,
 Din némul cellor faimoși,
 Tigană néoșă și mucoșă ;
 Si obrasnici fără fire,
 Dobitoce făr' simțire.

Ura ! Ura ! să strigăm !
 Cu cenușă s'aruncăm !
 Că se duc acum d'ai că
 Ceî ce mâncau la pisici.
 Să le urăm a se duce
 La Dracu, la turtă-dulce ;
 Numaî să scăpăm de ei,
 De hoți și de nătărăi ;
 Să mai trăim și noi bine,
 Fără multă golănime,
 Fără Nemți, fără netoți,
 Fără calici, fără hoți.

Ura ! Oarba ! Ai și voi,
 Cătei, șoreci și cotoi ;
 Găină mórte aruncate,
 Ce nu veți mai fi mâncate
 De netoții ce veniră,
 Ca lăcuste jefuiră
 Térră órbă, făr' stăpini,
 Turmă de oi fără caini.

CÂTE-VA STROFE

din

Adio la Prințul ř S....

Cu Bar începe infamu'ři nume ;
 Barbaruř de gintă, n'ai fost românū ;
 Mergi de vesteřte acum la lume
 Că fuši prodotul ř patriei talle,
 Pe care 'n lacrēmī lăsaři și 'n jalle ;
 Pliniši solia'ři, rusescuř organū.

Nu crede însă c'ori-und' t'eř duce
 Blestemul ř tereř nu te-o urma ;
 Căci lumea scie că tu pe cruce
 Lăsaři, tirane, frumósa térra ;
 Plécă d'aicea, barbară hiarră,
 Pe care vecinic vom blestema.

Fără mustrare de conștiință,
 Atiřia oameni nenorocišiř,
 Pentru cuvîntul căi bănuisř
 D'alte principiř, d'altă credință ;
 S'ori ce talente te meprisa,
 Mâna'ři d'aramă le sfârâma.

Jefuišiř térra fără de milă, ¹⁾
 Prin multe dajdiř ce inventaři ;
 Legi arbitrar e puseři în silă,
 Necunoscute tereři, streine,
 Ca să te-assiguri numař pe tine
 Si pe Ciocoiř ce protegésiř.

1) Vedî o aruncătură de ochi asupra administrařiei Valahiei dela 1849—1853. — (Praga, 1854) de un Român.

Câte trei ore cu ușa 'nchisă
 Stați la oglindă și te spoiai,
 Îți văpsel părul, te spilcuaiai,
 Ca să rătăci june, cu fața 'ntinsă ;
 Să placi la Iesme ca d'alde tine,
 Nisce bachante, fără rușine.

Mergi, ipocrite ; suffletu de ghiată !
 Să nu mori, crude, ling'a ta sócă !
 Să nu mori, Iudo, lingă copii !
 Să nu'ți vedă țara tu nică odată !
 Ființă crudă și blestemată,
 Pribegu pe drumuri în veci să fi !

Știru să răsară și pălămidă,
 Scaetă și bozii în callea ta !
 D'aste floră meriți o piramidă
 Spre pomenirea'ți să se ridice,
 Pe virful cării să se aplice
 Crucile care peptu 'ți orna.

Astfel de imnuri și se cuvinte,
 Ast-fel de Ode îți vom cânta,
 Om fără sufflet, fără rușine ;
 Mergi, o tirane ; dute în smârcuri,
 Tot între bice și între sfîrcuri.
 Piardă-se 'n Iaduri sămîntă ta.

**EPITAFULU
ACELLUIAŞU PRINÇU**

Aici dace' B... S.... W....,
 Care vîndu țara și prădă norodul ;
 Iară acum Draciă pe mormântuř jocă,
 Si spre pomenire'i i cântă o Ciocă ¹⁾.

1856.

STREINIJ JEFUESC ȚARA NÓSTRĂ

Țara noastră care gême subt atâtea mari nevoi,
 Țara noastră ce se suge de atât cumpliti Ciocoj,
 Țara noastră se 'ngenuchie de cătă-va călugeri greci ;
 Si privim, ca fi nemernici, fără inimă și reci,
 Cum acești mîrșavî călugeri rîd de noi, ne jefuescū,
 Își bată jocă de Statul nostru și legea nesocotescū.
 Plătimu trei deci miliône pe totu anulă ca tributu
 Astoră javre pângărîte ; le dăm lor acest avută,
 Acestu bună ală Terei nóstre ; și noi plingem în dureri,
 Fără creditu, fără drumuri, fără arme și puteră !
 Noi, săraci în bogătie, și în țară-ne robiti,
 Privimu rodulă muncei nóstre că'lă iaă șece venetici,
 Fără să 'ntrebămă de unde, cine sunt și ce-aă cu noi ?
 Ce-aă pusă ei în astă țară ? D'unde iesă acești strigoj
 Ce ne sparie, ne-adórme, și sug sânge românescū ?
 Cu ce dreptă, cu care lege, ne sugrum, ne sărăcescū ?
 O durere ! O rușine ! neamă nedemnă a fi 'ntre vii ! ...
 Belă ești, o Românie ; dar n'ař razimă, nu ař fi ...
 Pentru ce să aibă o țară, daca n'o poți apăra
 De cinci javre leșinate, care vină a o prăda ?
 Ce mai numeră miliône de Români p'acestă pămîntă ?
 Ce 'mmulțimă mereu pe zero ? Ce strigăm că n'aă cuvînt

1) Aceste două poesiî sunt de răposatulă Căpitân Ciocârdia.

Cē ce dic̄ă că n'avem̄ sânge, că suntem ca indien̄
 Subjugat̄ă în milioane, de cinci dec̄ă Europen̄ ?
 Ce spunem̄ c'o să ne batem̄, T̄era ca să apărăm̄
 De vrăjmașii din afară ? Ce mai tot ne îngânfăm̄
 Cu Traian, Stefan și Mircea, când noi nu putem goni
 Dece cădături din țară, ce ne 'njură, ne poroclescă,
 Rîdū de noi în casa nôstră, și încă ne pângărescă ?
 Merget̄ă d'ascultați *Mezatul*, merget̄ă de'̄i vedet̄ă cum vînd
 Munca, t̄erișora nôstră ! Merget̄ă de'̄i vedet̄ă ședênd
 Pe-a loră jețuri de dictator ; și Guvernul prosternat
 Slujind loră, plătită de t̄eră ! — O ! priviți acest *Mezat* :
 Căci în elă se zugrăvește umiliință ce am strâns ;
 Căci în elă e zugrăvită starea nôstră cea de plâns !

Jună Română de ori ce clasă, eată di să ne 'nfrâtim !
 Peară d'astădī ori ce ură ! Veniți adăcănd ne simțim
 Inimile caldă ce bate, veniți ca să alungăm
 Pe acești mărșavă călugări, și averea să scăpăm !
 E ș'a vîstră ca ș'anostră, și n'aveți nică să luptați...
 Avem numai să le spunem̄: d'astădī bană nu mai luat̄ă !

1861.

EPISTOLA
Banului B.....nu
 CĂTRE
Iancu M....nu

Ce sint astea, frate M....ne ?
 Ce sint astea, gugumane ?
 Fi-s'ar fi stîrpit mai bine
 Ninecuță-ta cu tine !
 Îmă făcuși câte 'mă făcuși,
 Mă jucasă ca pe păpuși ;
 Mă scoseșă ca pe Irodă

Mě 'nvîrtișă ca p'un nerodă ;
 Mě făcușă din mare Bană
 De nu mař plătescă ună bană.
 Ce preçă mař aă adă în lume
 Falnicele nóstre nume ?
 Eșind cu nasul tăiată,
 Si lingând unde-am scuipat,
 Ca ori care papugăi.
 Eată hoții be Elciă
 Cum joc fește peste fește
 Cum ne cată după creste,
 Cum ne bate la tipică,
 Si ne face de nimic.
 Mě luaiă eă după tine ;
 S'o pătiiă, n'așă mař fi fostă !
 Unul Iudă s'altul prostă.
 Nu'tă fu destul o ocară
 Când sfecla 'ti-o aruncără,
 Si te deteră prin stampă,
 De nu te mař spelă cu apă
 Chiar din Dunărea cea mare ?
 Adă cu coda 'ntre picioare,
 Stař ca curca cea ploată,
 Ca pisica leșinată ;
 Pe lîngă tine și eă
 Stař bătut de Dumnađeă.
 Caimacamă mař săntem noi,
 Saă otrepe din gunoi ? ¹⁾

1859, Ian. 25.

1) Se atribue D-lui N. Oroșanu, ex-redactor al lui *Nichipercea*.

CIRCULARA.

N O Ī

Nifon, cu mila lui Stirbei și-a galbeniloră mei,
arhiepiscopū și mitropolitū al Ungrovlahiei.

Cu duhovnicescă frăție mă 'nchinu,.
Ești Mitropolitul, capu-Vă creștinu.
Voă, credincioșii caini ai turmei melle,
Arhierei, călugări, făcători de relle,
Arhimandriți, egumeni, cinstiți protopopi,
Sachelari și Castrișii, referendarii, popi,
Și voă, laicii, cei drept credinciosi,
Și chiar voă celor ce's mai păcătoși,
Și în sfîrșit voă, tótă tagma 'ntrégă,
Care nu știi carte, cum nu știu nici eu,
Dar care în lume hondroniți mereu
Că sănăteți urmașii puterii divine,
Capii sfintei noastre biserici creștine ;
Dar nu și alleșii cei dumneșesci,
Povățuitorii obștei creștinescii ;
Voă, lupi, șopirile, gușteri și balauri,
Ipocriți călugări, tăurei și tauri,
Vi se dă de știre printr'acestă pitacă
Tuturor acelor ce ca mine facă ;
Ca d'acu 'nainte séma să luată
La mueri cochete, cari au bărbăta,
Să nu vă mai duceți; căci dată de belea.
C'am pătit-o bună, vaš de barba mea !
Trei deci oca aură, galbeni ferecați,
Plătii sfinta'mi barbă ce 'mi-o respectați;
Căci nu era vorbă ceva de cărmit,
Când 'ti arată briciul luciu și ascuțit.
Plesnem de turbare, muream de necază ;

Dar cum ești în lume Mitropolită rasu?
 De aceea etă vă blagoslovescă;
 Si ca capă al vostru vă povătuescă:
 Când vedetă natură că nu vă dă pace,
 Plecați pe la schitură, pe unde vă place,
 Pe la surori, maice, să vă potolescă.
 Ardeatorea poftă cea dobitocescă,
 Ca să scăpați barba; căci vestea s'a dus
 Când s'o află în lume d'unu căllugheru tunsu.
 Fiți dar cu 'ngrijire, barba s'o păziți;
 Să nu fiți ca mine, va! batjocoriti¹⁾

1854.

ȘOARECIİ ŞI CĂMARA

Șoareci mulți din toată țara,
 Adunați în număr mare,
 Umplusseseră Cămara,
 Scotocind după măncare.
 Rîta, rîta, ronțiau,
 Si din colțu în colțu săreau.

Unii roși, jigăriți,
 Si de fome leșinată;
 Altii negri, năpărliți
 Putjintel mai săturați;
 Dar cu toții căutând
 Bucătelele pe rind.

Ca să rădă s'adunară
 La firimituri de paine
 Ce sciau că's în cămară,

1) De D-nu N. Oroșanu, fost-redactoră al mai multoră diare-umoristice.

R  masse de ad   pe m  aine ;
 Si aşa să pr  p  d  esc  
 C  m  ru   boer  sc  .

Hot  ri   ca să nu lase
 Nem  ncat ori-ce g  sea,
 Si chiar temeliea casei,
 Daca nu le ajungea,
 Mezelicurile-ascunse,
 Ce'n dulapuri era   pu  e.

Ce grozav c  nd fl  m  nzesce
 S  recile jig  rit   !
 Mai v  rtos c  nd i lipsesce
 St  pinul   ce l'a hr  nit   ;
 Atunci r  de ne'ncetat,
 C  ci aşa e   nv  t  at.

Dar d'odată, f  r   veste,
 Mult   Coto   intr   'n c  amar  ,
 Si la r  ndu   se p  nduesce
 Ca s  i p  t   da afar   ;
 Ei era   cu to  ili   sase,
 To  i alle  i d'aceea  i rass  .

Unul   galben   mohorit  ,
 Lat     n frunte si   ndessat  ,
 Dintre to  i cel mai urit,
 De spinare coco  sat  ,
 Se sui pe o fereastr  ,
 Si 'ncepu să pufuiasc  .

D'acolo se pusse a t  rce ;
 Si torcea, m  re   torcea ;
 Si apo   el se st  rcea,

Și ghiarrele pregătea
Să înghiță, să își sfîșie,
Ca unu tigru în mânie.

Ce-laltă patru miorlăia,
Unul negru, mustăciosu ;
Altul băltătău șovăia ;
Unul micu, prea urâiosu,
Slăbănoșu, pipernicitu,
Părea a fi îndrăcită.

Sărea 'n sus de bucurie
Lîng' altulă cu pérulu chielu,
Așteptând rîndul să'i vie
Să prindă vr'unu șoricellu,
Ce'i trecusse peste nasu,
Când ședea el la taifasu.

Dar al cincelea fudulu,
Cotoiu vechiu de case multe,
Semăna a fi sătulu
De vinatulu du prin curte,
Ce'l mânâncă ca unu hoțu
Făr' a fi părtășu cu toti.

Însfîrșită Cotoiu-ăl mare,
Ce torsesse pin' aci,
Făcu punere la calle
Pe șoreci a'í isgoni ;
Și pe loc la gónă 'i luară
Pină ce i sfîsiară.

Șoricei fugu în lume,
Flămîndă precum a'u venit ;
Și montanu 'și făcu nume

Că pe şoreci a topit,
Neputând să vie iară
Şoreci roşii în Cămară.

Iar acéstă 'nştiinţare,
Făcută d'un şoricel
Către şoricele-ăl mare
Ce venisse din Muscel,
Îl rugă s'o priimescă
Ca p'o stimă şoricescă ¹⁾.

1860.

CĂTRE ROMÂNI

Cu cugete creştine, cu scopuri el cinstite,
Cu inimă curată și sufletu nespurcatu,
Popórelorū Române, aduceți-vă-aminte
Că nicí o dată Russul la voi nă a călcatu.

Păndeşte mult, barbarulū, din secle depărtate,
Ca să ne-apuce 'n ghiară'i, ca tigrulū prada sa ;
Iar ađi în România cu viclenii spurcate
Veni să ne însale, și 'n veci a ne-apăra.

Venit-a de la Tarulū, unealtă 'nveninată,
Unū general Duhamel, trimisū d'al său Satan ;
Apoi la elū îndată nobleţa adunată
Avu îngreţoşarea s'asculte acestu planu.

„Am audiu, illustrii fruntaşii ai României,
„Că drepturile vostre ce din strămoşii aveţi,
„Norodul prostu se cercă, unitu cu tinerimea,
„Să le desfiinţeze ; ca ei să remaneţi.....

1) Se atribue lui Eliade.

„Dar éta Împăratul, ce pururea veghează
 „La interesul vostru, sălătirea viitoru,
 „E gata, de veți cere, într-un minut să i piardă,
 „E gata, însă cereți; și elu vă dă ajutoru.

„Armia noastră e gata să inundeze țerra;
 „Atât numai să o ceretă, pe locuviște va da.“
 Auți tu, Românie? Să inundeze țara!
 Auți? Aici armia rusescă va călca!

O! ce idee săcă! Ce prostă violență,
 Spre a intra aicea și a ne stăpâni!
 Gândește ca să bage cu orice preț armia;
 Să apoi Europa 'ntrăgă să nu'lă potea goni.

Nu credeți că dați planuri în muntii Circasiei;
 Nu credeți că stați față cu prostul Persianu;
 Aicea, Duhamale, vorbești tu României;
 Românul nu se nășăla ca Persulu gugumanu.

Polonia d'esemplu Românlui servește;
 Boierii ei, pe cari odată și măguleți,
 De ce acum de dinși Siberia viermuesește?
 De ce sunt ați ca cainii tăiată și spândurați?

De ce ați din Lehia boieri și Printi se scote,
 În căruri ca și vite, și spre Urali se mână?
 Pe simplă bănuială că ceru ei libertate.
 O Domne, ce crudime! Ce nemu barbar, pagân!

Așa gândiți a face și nobililor noștri;
 Așa boierii noștri voiți ați înșela;
 Dar nu, pagane barbar, ei nu vor fi ai voștri;
 Cu orice preț ei planul al tău vor anula.

Căci daca vr'o reformă Românul adă va cere,
 Boierii o vor face, pe slabii vor protegea;
 Mai veseli impărți-vor ca frați și chiar avere,
 De cătă Russul barbarul a lor țără să ia.

Te du, te du d'aicea, păgâne, în Russia;
 Și spune că Românul nu e ca voi barbar;
 Că elu nu se va vinde ca Persulă din Persia,
 Ca Turcul, ca Polonul, ca Grecul din Fanar.

X.

1848, Maiu 18.

OPINIA ȚERRANILORŪ

DESPRE

DOMNITORI ȘI SREINI

Sub Alecu Vodă Ghica,
 Ne creștea părul și chica.

Bibesculă cu nasulă mare
 A închis scările rurale

Mihai Sturzea, lungă ghiarră,
 A băgat Jidani' n țarră.

Sub Vodă Barbu Știrbei,
 Pună plugulă unde vrei.

Ghica din țara moldavă
 A fost unu Domnū de ispravă.

Sub Domnul nostru Cuzoī,
 Avem moșii, avem boi.

Acum, cu Carol antéiū,
N'avem nici unū căpăteiū.

Nemțiū ce aŭ venit p'aici
Ne mâncaă alle pisici ;
Nașul-Bratū ne ghiontuaia,
Păsserile ne fura.

NU'I DREPTATE !

I.

— Măi, rezașū, măi, frățioare,
Ce te plingi, și ce te doare ?
— Plingū, bădiță, și găndescū
Cum dreptatea să'mi găsescū.
Am cătat'o 'n lumea mare,
Sub al țărreī nóstre sôre ;
În zadar îns' am cercat ;
Căci ori unde-am întrebăt,
Toți 'mă-aű dîs : sîrmane frate,
Nu'i dreptate ! Nu'i dreptate !

II.

Am avut o moșioră,
Ce-o privém ca o comoră ;
Din ea pâinea 'mă-o scoteam,
Cu ea prunciū mi-î hräném ;
Însă din nenorocire
'Mă luat'o prin hrăpire ;
Un anū éta c'a trecut,
De când totul am perdit ;
De aceea dică : măi frate,
Nu'i dreptate ! Nu'i dreptate !

III.

Unu Ciocoiu cu boerie,
 Si cu treceri la Domnie,
 A venit, va! intre noi
 Sa ne-apesse cu nevoi;
 Vedi mosia redesasca?
 Astazi este boeresc!
 Eu am scosu bune hirtii,
 El a scosu plastografi;
 In zadar strigam: mai frate,
 Nu'i dreptate! Nu'i dreptate!

IV.

El m'a tras la judecată,
 'Mi-a luat averea toată!
 Nu mi-a dat dreptate mie
 Cea nteiu Judecătorie;
 Caci la Judecătorii
 Sa facu numai tilharii;
 Si rusfeturi nu e 'n stare
 Ca sa dea acel ce n'are.
 Cand jurnalul s'a 'ncheiat
 Peptul meu s'a sfisiat;
 Si plingem, strigend: mai frate,
 Nu'i dreptate! Nu'i dreptate!

V.

Dup' aceea la Divanuri,
 Unde hoii isi facu planuri,
 Judecata am urmat;
 Dar s'acolo n'am scapat;
 Caci ori care me 'nsella,
 Si rusfeturi imi lua.
 La Divan sa scii, mai frate:
 Nu'i dreptate! Nu'i dreptate!

VI.

Am ajuns și la Domnie,
 Am dat leî mai mult d'o mie ;
 Dar Ciocoilă trei a dat,
 Si dreptatea 'mî-a furat.
 S'a dus biata moșioră,
 Ce-o privem ca o comoră !
 Astădă facă la boerescă,
 Si ca robulă eü muncescă ;
 De aceea dică : „măi frate ;
 Nu'i dreptate ! Nu'i dreptate !“ ¹⁾

1853.

GINERILE ȘI SOCRULĂ

GINERILE

Eată, socrule, ună decretă
 Cu stafetă dela Iași,
 Ce-o aduce prea secret
 Vătafulă de Călărași ;

Prin ea mi se ordona
 Camera a dissolva ;
 Socrule, credă că e greu
 Să țîl jocă cum voescă eü ?

Socrule, dă'măi o povăță,
 Că poziția 'mî-e grea ;
 Așa să trăescă, mă 'nvață
 Cum să tragă folosă din ea ?

1) Se crede a fi plingereea moșnenilor dela Cucu' din Rîmnicul-Sărat, despossedăți de părțile lor de moșii, în timpul domniei lui Stirbei, d'o rudă a sa d'aprope.

D'oïu lua mësure bune
 Să s'allégă oameni noui,
 Caștigă, ce e drept, unu nuine ;
 Dar cu ce ne-allegem noi ?

S'atuncă, socrule, e greu
 Să mi'l jocă cum voescu eū.

Eată vremea d'a sumete,
 D'a trînti p'ori ce boeră ;
 C'apoï mă daă eă pe bete,
 Peste capă din ministeră ;

Golani din stînga iară
 Sciă că 'i-am tot însellat ;
 După dînși peste țară
 Cirjalesce m'am urcat.

Vedă, măi socrule, că'i greu
 Să mi'l jocă cum oiu vrea eū ?

S'allegă d'affara mai bine,
 Leșinătă tot din toptan,
 Ce cască gura la mine
 Să le-aruncă câte-unu ciolană.

Arendașii s'ajutară
 Cu 'mpliniră de la tărrană ;
 Acești oameni nu uitără
 Că n'am vrut să le iaă bani.

Socrule, gîndesci c'asa
 Camera să fie-a mea ?

Socrule, d'oiū avea parte
 Să le-aducă precum voescă,
 Atunci să te dai d'o parte,
 Si să vedă cum le 'nvîrtescă.

Si d'oiū fi în Adunare
 Deputată, știi, p'entre ei,
 Când vor veni la votare,
 Potă face ca cu ați mei.

Socrule, nu e aşă
 Că Domnia e a mea ?

S O C R U L Ţ

S'alegă oamenii isteții,
 Teva rude cunoșcută,
 Teva avuții sireții,
 Ipochimenii stiuții.

Cată, psihi mu, s'apuță
 Pe Vlahia se biruimo,
 Che stare avem cu totii
 Rizaliki che se fimo.

Si asa n'avem vr'o greo,
 Ianachi, copil a măo.

Daca nu aveți Tiocoiă,
 Ivangi che Polițăi,
 Arendasiă che slugoiă,
 Atunță, Zeo ! parte n'ai.

Si daca prohorisesti
 S'alégă 'n tótă Vlahia,
 Afesta te-afanisesti,
 Se duțe si Vorniția.

S'atunția ne vine greo,
Ianachi, copil a meu.

Tu s'alegi pe Costesco,
Si pe Pano Olanesco,
Si pe mico Buzoiano,
Pe țelebi Pantazaki,
Pe catergari Ganesco,
Pe diavolo Suțaki,
Si pe arhon Anghelescu.

Che astfel nu este greo,
Ianachi, copil a meu.

Pe Tachi Bolintineano,
Pe caraghiosi Marino,
Si pe tinero Cretzeano,
Pe Filitis țela fino,
Pe Grigore-Alecsandrescu,
Perifimos piitis,
P'avocatos Boerescu,
Si pe Tachi Hristofis.

Si astfel, copil a meu,
Crede-mă, nu este greo.

Pe cartofi Iorgulețo,
Pe babaca Aristidis,
Pe ala, de! to istețo,
O chiopoolos Ioanidis;

Si pe Nico Lahovaris,
Pe streino Martjanis,
Pe Arcudi to Panakis,
Pe Stefanomenos Zanis.

Ghidi, ghidi, prifacuto !
 Chiți țirați tu ai facuto !

Pe Carabeti Melichi,
 Pe Paharnicos Boliaki ;
 Daŭ si eū un tefarichi,
 Pe al meo Vasilescos ;

Pe Calemzis Tatarano,
 Si pe Stanciulo Predescos,
 Pe didascalos Vioreano,
 Pe caimeni.....¹⁾

Atunția credo si eo
 Ke domnesti, Ianache-a meu.

Fațe trébă bunițica
 Si Arapilo al teo,
 Paleologhi a mica,
 La asta nu este reo.

Pe Serghiadis inginero
 Să nu uite se alegi,
 Pe Gavrilo pișichero
 Se față tot ca să nu'l perdi.

Si asa credo si eo
 Să domnesci, Ianaki a meu.

Polihronion zarafi,
 Steriadis hasnatari,
 Limbriht dela telegrafi,
 Ke ton Gugio palicari.

¹⁾ In manuscriptul ce posseďam e ștersu acestu nume.

O Miticas Crețulescos,
 Tufeccis ke Torbagis ;
 Se nu uită niții pe Baltescos.,
 Niții pe kelo Alexandris.

Vedî, cu astă credo și eo
 Să domnesci, copil a meo.

S'apoï ţe fațe golanii
 La ananghi-politichi,
 Daca tréba gaitani
 Evrete is to tapi ?

Io 'ti-o șîco, fos-mu Ianaki,
 Ke golani puțin banda
 Stiu se facă buclucaki,
 Tixi Iane, tixi panda.

Să m'ascultăi, copil a meo,
 Ke ești sunt că tata'l teo.

Telespandon, Ienculeța,
 Fațem, stii, ca la Fanari ;
 Stiu un mico prafulețo,
 Singe bun de porumbiță.

Si atunții nu este greo
 Să domnestăi, copil a meo..

Ma de bomba cu capaki
 Se o fațem misticos ;
 Si s'o punem la iataki
 Kindo este somnoros.

Pak! Bum! s'a catortosito ;
 S'atunți pe golană zaverdzi
 Cări ne-a catatrecsito
 Să'i punem la pușcari.

S'atunți Zita ! ke Utra !
 Să trăestă, Măria Ta !

GINERILE

Socrule, toate sunt bune,
 Planul 'tă este minunat ;
 Candidații după nume
 Pe listă 't-am aşedat.

Prăfulețulă nu'mă displace,
 Cât se pote e de bună ;
 Că e mută, tace și face ;
 Iar nu sbiară ca ună tună.

Dar de bombă 'mă este temă ;
 Știi c'am fost dusă în Divană ;
 Ș'a cătat să'mă daă greu seamă,
 Pentru cea d'acum ună ană.

Socrule, pote-ař uitat
 C'asta m'a cam deochiat ¹⁾.

1860.

GLASUL UNUI ESILAT ROMÂN ÎN RUSSIA

Din frageta'mă pruncie, din trista mea junete,
 Pe când iubită de sórtă gustam eū dulci plăceri,
 D'atuncă, și pînă'n timpul present de dulci speranțe,
 Am fost gonită adesea d'ăi țărăi ieniceri.

¹⁾ Se atribue lui Eliad.

Căduiū pînă în fine martirū al perfidieī ;
 Si prad'a rĕsbunării, din țerră alungatū ;
 Si 'mpinsū peste hotare spre munțiī cei de ghiață,
 Pribégū la Nord trăit-am trei ani neconsolatū.

Dar liniștitū în cugetū că 'nalta Provedință.
 Va face să triumfe Vulturulă din Carpat,
 Pindém qiuia ferice a liberării țerrei,
 Ce-adese oră Românul cu glorie a cântat.

Si cum Natura tătă salută fericită
 A sórelui mărētă ivire p'orizon,
 Aşa 'mī părea și mie că qiuia liberării
 Curênd voiū saluta-o, să scap din ast prison.

Si éta că în fine Înalta Provedință,
 Clementă cea eternă, supremulă Creatoră,
 Smeresce pe tiranul ; iară Românul mîndru
 Iar gustă libertatea, acum și în viitoră.

Acum dar când Românul înginge Tirania,
 Si cântă libertatea ce el a căpătat,
 Acum când toți martirii se 'ntorcă iarăși în țară,
 Si eū din încisore mě credū că's liberat.

Acum, dică, când și Zimbrul și Acvila română,
 Pe duoī martirii unesce, Munteni și Moldoveni ;
 Când buciumul răsună, și echo prin colnice
 Responde de departe „*uniire, consânger*.“

În timpul când speranță renasce 'n tot Românul,
 Când sânta Provedință protege astă poporă,
 Si bine-cuvintéză o țerră ce aspiră
 Să facă să triumfe stindardul tricoloră ;

Când cruda sufferință ne cere răsbunare,
 Români să grăbescă a se încorpora ;
 Formeze legione de jună flăcăi ca braji ;
 Și 'n numele Dreptății la glorie a sbura,

La gloria străbună ! Eroul să probeze
 Latina'ă origină din sânge de Roman ;
 Și 'n lupta libertății, oșténul să probeze
 Bravura lui antică, din timpul lui Traian.

Să lupte el ca'n timpul lui Stefan ș'al lui Mircea ;
 S'allunge pe tiranul, să sfarme al său lanț ;
 S'arate ș'astă dată ce-a fost odinióră,
 Ce este adă Românul, ce pote al său braç.

Colo, la frontieră, Românul să s'avînte ;
 Acolo să împlîne stindardul strămoșescu,
 Ca 'n ăioa acea mare când la Călugăreni
 Mihaï a scăpat țerra de jugulu pagînescu.

Curînd, o Românie, iubită, scumpă țerră,
 Barbara de Russie și eș sper a lăsa ;
 Pe câmpul libertății, cu frați mei de cruce
Trăescă libertatea ! cu toții vom striga. ¹⁾

1855.

1) Se atribue lui Constandin G. Florescu, unul din Români esilați de Ruși în Russia, la retragerea lor din țerră la 1853 și care să intorsu în țerră la 1857 cu picioarele degerate.

SATIRA

REVOLUȚIUNII ROMÂNE DE LA 1848

I.

Frună verde de secară,
 A eșit zavera 'n țară ;
 Multă băetă și băețoi,
 Si golană, și marțafoi,
 Derbedei, feciori de lelle,
 La căciulă cu panglicelle,
 Si cu stéguri tricolore,
 Scólă lumea în piciore,
 Ca să mérge la Palatū
 Unde stégă s'a ridicatū ;
 Bibescu Vodă silit
 Constituția-a iscălit,
 Numind ună nuoă ministerū,
 Eliad, Tell și Magherū ;
 Iar golanii patriotă
 Cat le ia gura strigă toți :
 „Să trăescă libertatea !
 „Frăția și cu Dreptatea !“

Si poporul, gură-cască,
 Ura ! strigă. Să trăescă !

II.

Frună verde de scaet,
 Colo 'n câmpă la Filaret,
 Numită câmpulă libertății,
 Unde se adună băetăi,
 Si desculță, și cu golană,
 Cu tabaci și mitocani,
 Ionică Firfiriucă,

Însoțită de unu peltică,
Ce izonul i ținea,
După tribună vorbia :

„Toți Români sunt adăfrați
„Cu țigani- emancipați,
„Să cu Evreii leșescă
„Din țările românescă.
„Numai e boeră, tirană ;
„E poporul suverană.
„Numai este boerie,
„Numai e iobagie.
„Vă sfătuiescă, iubiți frați,
„Liniștea nu turburați ;
„Să nu dați pricina voii
„Să intre Muscală la noi,
„În țara cea Românescă.“

„Ura ! Ura ! să trăească
„Ionică Firfirciu !
„Să vorbesc acum pelticul !“ ¹⁾

III.

Pelticulă se arăta,
Mâinile încrucișă,
și din fuișor aşa
Poporului el vorbia :
„Vă mulțumescă, iubiți frați,
„De increderea ce'mi dați.
„Turci 'n țară aă sosit,
„Cu Muscală s'aă unit ;
„Trebue să ne-apărăm ;
„Deci, cu toti să ne armăm

¹⁾ D. G. I. Vernescu, doctoră în dreptă și fostă avocată.

„Cu cósse, lănci și secure,
„Cu ciomege din pădure....

„Nu rîdeti, scumpi patrioti :
„Nu suntem noi strene poți
„Ai Romanului vestită
„Ce lumea a biruit,
„Nu cu tunuri și pistole,
„Ci cu săbile gôle ?
„N'aveți braçul de Romanu ?
„Sî 'n el sânge de Traianu ?
„Saú cu toti să perim,
„Saú cu toti liberă să fim !“

„Ura ! Ura ! să trăescă
„Tara nôstră Românescă !
„Să trăesci și tu, peltică,
„Inimosu, de și esci micu.“

IV.

Frundă verde lemnă uscată,
Lume multă la Palată ;
Căci Magheră, Tell și Golescu
Sunt arestați d'Odobescu ;
Iar balciza I..... téscă,
Eroina românescă,
Vrea să taie, să sfîșie,
Mița mórtă, iar nu vie ;
Lasă furca, cusătura,
Și vine să cașce gura ;
C'ună pistolă și o săbióră,
Vrea să scape biata térá,
Și pe guvernă după tronă,
Arestată de Solomon.

V.

Frună verde buruiană,
 Dar tu, sacră legioană,
 Ce tot căți pe la cazarmă,
 Și faci mereu propagandă ?
 Ce mi te tot rățoesci ?
 Saă dóră mi te mîndresci
 Că portă pene de cocoșu,
 Și barbă lungă de moșu,
 Ș'uniformă de gardistu,
 Și custure de dantistu ?
 Când Muscaliș s'arătară,
 Toți ei codrii infundără.

VI.

Frună verde de stejaru,
Iar Domnul Tell ghinerarū
S'a culcatu nóptea maioru,
Si s'a sculat Domnitoru.
 Pe când maioru era Tell,
 Purta la urechi cercel,
 Ca să fie de bonton ;
 Să făcu și el liberton,
 Ca să se urce pe tronu ;
 Însă colo, la Palatu,
 A fost și el arestatu
 Cu Magherul și Ion ¹⁾
 De Polcovnicu Solomon ;
 Și când audi că vine
 Înfuriat Nașu-Brat,
 La hotară toți aǔ plecat,
 Fără căciule și cisme.

1) Eliade.

VII.

Frundă verde de arțarū,
 Dar Magherul ghinerarū
 Ce se face? Unde este?
 Gazetele aduc veste
 Că se află peste Olt
 Cu Panduriș luî cu tot,
 Ca să se împrotivescă
 La ostirea muscăléscă.
 Unde'í vitéza armată
 Ca să bată Russia toată?
 Unde braviș Oltenaș
 Ca să smerescă pe Cardaș?
 Ia dă drumul la Panduri
 Ca să intre în păduri;
 Si tu, vitéză ghinerarū,
 O șterge peste hotarū.
 Ați umblată hoinarū p'afară,
 Altii țara guvernără;
 Dar nu 'ti-a fost meseria
 Să cîrmuescă România;
 Ci să îngrași pureluș,
 În loc să omori la Ruș.

VIII.

Frundă verde meri crețescă,
 Toți boeriș Crețulescă,
 Si frațiș boeri Golescă,
 Si duoî boeri Filipescă,
 Boeri mari, nepoți de Domnă,
 Se făcură libertonă;
 Cu tiganii se 'nfrățiră,
 Si la țerrană împărtiră
 Moșii mari dela strămoși,
 Spuindu-le moși pe groși.

Ei care aveă caftan,
 Si presidaū la Divanū,
 Ei ce aveă lăfă grassă,
 Mâncaū cu Vodă la masă,
 Ce cată 'ntre libertonī ?
 Neputēnd s'ajungă Domnī
 Prin Boerii din Divan,
 Aă ajuns Caimacamī
 Prin mojici și prin golani.
 Eacă minte de Boerī !
 Fantasie de muierī !

IX.

Frună verde și o lalea.
 Dar Eliad ce'mi facea ?
 Să 'nfășura în manta,
 În mantaoa cea Domnescă,
 Tara să ocârmuiască ;
 Si aşa el cuvînta
 Suveranuluī poporū,
 Adunatū sub fuișorū :

„Nu trebuie să v'armați,
 „Ci p'a casă să plecată.
 „Am proclamat libertatea
 „Cu frăția și dreptatea,
 „Nu cu sabie și tun.
 „Asta'i faptă de nebun !
 „Pace voě !
 „Pace noě !
 „Pace vestescă tuturor !
 „Si suveranulă poporū
 „M'a 'nteles, m'a ascultat.
 „Sămîntă s'a aruncat ;
 „Si peste puçin pe tronū

„Se va urca el ca Domnū.
 „N'ardeți arhontologhia :
 „Băgăm în focū România.
 „Turciī sosescū ca cardașī,
 „Muscaliī ne sînt vrăjmașī.“

Să trăesci Măria Ta !
 Sătenii toții i striga.
 Trăescă sfinta Dreptate !
 Tiganii și ei dicea ;
 Si 'ngenuchia,
 Si săruta
 Statua de libertate.

X.

Frună verde de scaet,
 Numaī este ziafet !
 Pun'-te masă,
 Scol'-te masă.
 Osanale
 Si urale,
 Si muzicii și cuvîntări,
 Si pe uliți alergări
 Cu stéguri și bairacū,
 Ca să le fie pe placū.
 Ieră la oala cea cu șiru,
 Si adă Printipul Zamfir.

Turciī sînt la Cotroceni,
 Si Muscaliī la Focșeni ;
 Iar libertonii boeri
 Bag în focū pe Pompieri ;
 Cei mici toții la închisore,
 Iar cei mari peste hotare,

Cu pașpórte inglidesci,
și cu bani rumânesci.

Fuga'ī rušinósă,
Dar e sănětósă.
Făină ruséscă,
Turcul vě 'ngrozéscă.

Dreptate-frătie,
Dă-mi cămașa mie ;
Frătie-Dreptate,
Dă-mi-le pe tóte.

Salutare și frătie,
L'a vóstră ticălosie !
Frătie și salutare,
L'a vóstră dărăpănanare !

Toată vara Ura ! Ura !
Și acum ¹⁾

1) Acéstă satiră a circulat în fragmente, descriind fie-care câte un episod din revoluția dela 1848; din elle s'aū scos multe espressiuni triviale. Autorii n'aū putut fi negreșit decât *Ciocoř*, adică *lingădă* du prin curțile boeresci, cari, prin mișcarea dela 48, perdéu avantagele ce le assiguraū Regulamentul organicu.

LAGĂRULĂ
DE LA ȘEPTE-NUCI

Comandanță

DE VİNERARU PETRE GÎT-DE-ŞTRÉNGU
(epopee eroică).

I.

Frunză verde de lăptuci,
La grădina Șapte-Nuci,
Din ordinu e adunată
Oștirea disciplinată,
Compusă de Ciomăgași
Și vestiți pușcăriași,
Cari pentru patru sfanți
Scot din urne deputați;
Iară ei sunt comandanți
De Nicoli și Geambașu,
Cel mai mare ciomăgașu ;
De jupân Andrei Purcică,
Căruți vadra î pare mică ;
Si de Luca argintarulu,
Și de Ticu și Canarul ;
De Chipiliulă istetă,
De Pitpălacă cel mistreță,
De Melușul cu ilică,
De șiretulă Borangică ;
Manolescu avocată,
Și Hamalu 'nfumurată ;
De Roșescu, Miulescu,
Scortenă și cu Măcescu ;
Lampagiulă și Sprîncenă,
Ilie și Coțofană ;
De Dianu și Cainarulă,
Și de barbișon cismarulă ;

De uritulă Caeațuiă,
 Cu nasul ca de Curuiă,
 Și alti bătauși ca ei
 Cu renume 'ntre mișeî;
 Iară al lor căpitană
 Este *Petre Grădișteană*,
 Ceî dice și Git-de-ștréngă,
 Avind de consilieră
 Pe Cnézul dis Muscălache,
 Și vestitulă Popa Tache,
 Și pe Aga acel chioră,
 Care bate din picioră;
 Șal bandelor cassieră,
 E illustrul de Bostan,
 D'origin' arnăuchiană.

II.

Frună verde de meră dulcă,
 Iar banda de Dalcauci
 În lagără la Șépte-Nuci
 S'a adunat în mari glote,
 Încă de la među de nöpte.
 Sub copaci sunt multe mese,
 Toate cu măncări allese:
 Brinză, urdă și măslină,
 Pastramă și cu slănină,
 Pește sărată, și miei friptă,
 Și carnăți fertă și prăjiști;
 Iar de băută, țuică, vină,
 Și butoie cu pelină.
 Dalcauci, comissari, toti,
 Chiar căpitană, sunt beți morți;
 Și toti strigă, chiuescă,
 Și mereu se chefuescă;
 Joacă apoii tontoroiă
 Pe lîng'ună mare butoiă.

III.

Frundă verde lemnă uscată,
 Cornurile aș sunat,
 Și oastea s'a adunat
 Sub dudulă celă mai înaltă,
 Uniți cu ciomege grăsăse,
 Altii bîte nodorăse,
 Altii retevee scurte,
 Altii cu ghiocă umplete,
 Altii cu toroipane,
 Iară altii cu tufane.

Iar vestitul Căpitanul,
 Numit Petre Grădișténul,
 Pe ună butoiă cocotată,
 Oștiri a cuvîntat :

„Suntești gata acum toti ?
 „Să pornim, bravă patriotă !
 „La urne năvală dată,
 „Și cu assalt le luată ;
 „Dela mare pîn' la mică
 „Avetă cîte-ună irmilică...“

Ura ! Ura ! să trăescă !
 Strigă oastea voinicescă.

După ce mare și mică
 Priimi ună irmilică,
 Și o doniță de vină,
 Cum și alta de pelină,
 Căpitanulă
 Grădișteanulă
 De stată-maioră însotită,
 Astfel el le-a mai vorbit :

„Mergetă cu totii în chor
 „Pe la alle cinci culorí;
 „Jumătate din cetașă,
 „Din cei mai dirjí ciomăgași,
 „În sala electorală
 „La urnă să dea năvală;
 „Iară cei lalță, cu Gémbașul,
 „Cu Nicoli Ciomăgașulă,
 „Cu Chipiliu și Hamalulă
 „Să încungiure localulă.
 „La ciolane toți să dați,
 „Ca să miî înfricoșați.
 „Adversarii, ce e drept,
 „Nu potu ține cu noi peptă;
 „Dar sunt și ei eserăți,
 „Si bine disciplinați;
 „Si aŭ și ei comandiră
 „Cu epolette cu firă;
 „Dar noi suntem și mai tară
 „Decât acești adversari,
 „Având și pe epistați,
 „Pe gardiști și pe soldați,
 „Si pe Domnii procurori,
 „Si chiar pe judecători.“

„Vivat ! Vivat Grădiștenă !
 „Al nostru bravă căpitană !“
 Strigă, urlă banda toată,
 De el entuziasmată.

„Însfirșit, o bravă ostașă,
 „Vestișilor Ciomăgașă,
 „Daca voi veți birui,
 „Noi vă vom mai dăruia

„Al duoilea irmilică,
 „Fie mare, fie mică ;
 „Bezī butoaie cu pelină,
 „Si boloboce cu vină.“

„Ura ! Ura ! să trăescă !“
 Strigă banda voinicescă,
 Golind cinci vasse cu vină,
 Si vr'o dece cu pelină.

IV.

Frună verde și o lalea,
 Banda chiuie și bea
 Pînă se face lulea ;
 Popa o blagoslovesce,
 Si cu pelin o străpesce.
 Însfîrșit se dă semnalulă
 De Gémbașulă și Hamalulă ;
 Si pornescu toti în cântări,
 Mergând pe două cărări ;
 Iar în frunte p'ună Măgară,
 Si în mână cu o crêngă,
 Merge Gîtulă cel de strengă,
 Ca ună viteză vinerară.

V.

Frună verde de bujori,
 Eată'i ajunși la culori,
 Însoțită de haimanale,
 Derbede și pușlamale,
 De papugii și golani,
 Vagabondă și mitocani,
 Unii dela Tîrchișesci,
 Alții dela Bărbătesci,
 Dellea nuo și Dellea vechi,
 Dușumăoa, Spirea vechi,

Dobrotésa, Golășei,
 Armășanca, Frumușeř ;
 Cum și dela Dece-mese,
 Unde sunt trintelle dese ;
 Cum și după la Vărarulu,
 Unde facă duelă cu parulă ;
 Cum și della Filaretă,
 Unde e tot ziefetă ;
 Si fie-ce mahala
 Căpitanolu işi avea.
 Niște astfel de ostași
 Spaimă, gróză însuſila ;
 Iar vitezi lor vrăjmașă
 Atîta s'aŭ speriat,
 Încât dosul toți aŭ dat ;
 Si strigaŭ „că s'abțin toți
 Dela votă.“ — Bravă patriotă !
 Aŭ cădut făr' a luptă,
 Dar onórea o salva.
 Însă nu toți sunt mișeř,
 Luptă străſnic mulți din eř.

VI.

Frunđă verde de lăptuci,
 Oastea dela Șapte-nuci
 Aŭ bătut, aŭ biruit
 Pe căță s'aŭ împrotivit ;
 Toți cei scriși cu cruci pe spate
 Aŭ urechile tăiate ;
 Cei cu gherócele strîmte,
 Aŭ ciolanele toți frînte ;
 Iar în sala de votare
 Este gură, larmă mare ;
 Si pe scări în brînci sunt dați
 Opposanți cei colțați ;
 Alții duși la pușcărie

De cei plătiți de Agie ;
 Bilette falsificate
 Sunt în urne aruncate ;
 Însfirșit, sunt Deputați
 Oamenii cei însemnați
 De guvernă ; și bună pace !
 Deci, cu astfel de mijloce
 Deputatū chiar un Beslégă
 La noi pote să s'allégă.

UNU EPISODŪ

În lupta de haimanale,
 Ce a rămas în annale,
 Se dice că Popa Tache,
 Ajutatū de Muscălache,
 Cel d'antéiū s'a strălucit ;
 Pe rivalū l'a biruit,
 Pe illustrul său rivalū,
 Popa Grigore din dealū.
 Ca unu al duoilea Tuns,
 El barba tótă 'i-a smuls ;
 Si nasulū lui borcănatū
 Cu dintiū l'a retezat ;
 Si astfel fu proclamat
 De antéiulū Ciomăgașu ;
 Si de atunci 'i-a rămas
 Numele **Popa Ciomagă**,
 Fiind fórte cu arțagă.

CONCLUSIE

Iar Petrică Grădiștan,
 Al bandelor Căpitan,
 Ieri Cuzistū,
 Adă Carlistū,
 Si bărbatū
 Însemnatū,

n triumfă el a fost dus
 La Ministrul cel de sus,
 Ce i-a dat ună aferim
 Pentru succesu'i sublimu'.

Cand Roșii în capul lor
 Vor avea
 Ună aşa învingătoru',
 (Ce se poate întâmpla)
 De sigur vor triumfa,
 De coconul Lăscarache
 (Având și pe Popa Tache).

1870.

PLĂCINTA BUGETARĂ

I.

Frună verde de măslini,
 Aă venit la cărmă 'n fine
 Roșii cu Albi uniti,
 De vîcuri eî învrajbiti :
 Săricele cu Cotoi
 Frați de cruce amînduo! (sic)

Astădi Albi și cu Roși,
 Cu fistichi și stacoji,
 Mănâncă plăcinta gată,
 Numaă de noi frămîntată,
 Făr' a se gîndi la noi,
 Ciocoî vechi și Ciocoî nuoi.
 Drept e ore, bună amici,
 Ca noi sătia cei mici,
 Cu patriotismu în peptu',
 Să nu gustăm din bugetu?

Toți noi adă suntem mîhnită,
Și chiar paraponisită.

II.

Frundă verde de fistică,
M'am dus la boeră Ișlică,
Omă cu mare influență
La cei din Locotenentă,
Ce să'mă dea slujbă și mie ;
Iar Boerulă cu trufie
Pe ușă afară m'a dat,
Și din balcon a strigat :
„A ! Ciocoiă nerușinată,
„Cred că am uitat,
„Când la patru-decă și opt
„Mă numiai Boeră răscopă ?
„Să când la cinci-decă și șepte
„Îmi dică vorbe desărte ?
„Să când la cinci-decă și noă
„Ne dedăi cu tifla noă ?
„Iară la șai-decă și ună
„Mă tratai ca p'ună nebună ?
„Iară la șai-decă și duoă
„Ne poreclăi de strigoă ?
„Iară la șai-decă și trei
„Ne numiați chiar derbedei ?
„Peste ună ană înșirușit
„Voii cu Cuza v'ată unit.
„Haici sictir, să ești afară !
„Dați'l, bre, în brîncă pe scară !“

Am tăcut, n'am ăzis nimic :
Căci Baș-Boerul Ișlică
Nu glumesce,
Te trîntesce,

Fiind Boeră de Divană,
și nepotă de Caimacam.

Să nu fiu dar necăjită ?
Ba chiar paraponisită.

III.

Frunză verde de finică,
M' am dus și la Firfirică,
Ce abia m'a priimit ;
Și astfel el 'mă-a vorbit :
— Fost-ai la Boeră Ișlică ?
— E ună Despotă, ună mojică ;
M'a tratat ca p'ună Ciocoie.
— Ce vrei dar să facem noi ?
Cu Boerii ne-am unit
Pe Cuza de am gonit.
Fără el nu potu nimic.
— Dar, Domnule Firfirică,
Așa curind ai uitat
Că Dumneata te-ai urcat
La cîrma țărrei prin noi,
Iar nică de cum prin Ciocoie ?
Nu odată, nică de duoă,
Ci de șépte, și de noă,
Pentru Roșie am luptat,
Pînă ce au triumfat ;
Și astăzi goniți să fim ?
Și de fome să perim ?
— N'am ce'ntă face ;
Și dă'mă pace.

*Mă-a închisă ușa în nasă,
și ești buzată am rămasă.

IV.

Frundă verde de scaet,
 M'am dus apoī la Rosset ;
 Iar Rosset m'a întrebăt :
 — Cu Ișlicū te-aī împăcat ?
 — M'a tratat ca p'unū Ciocoī.
 — Si ce vrei să facem noi ?
 Cu Boerii ne-am unit,
 Pe Cuza de am gonit.
 — Trebue dar să perim ?
 Noi pe Cuza cel sublimū
 L'am terfelit
 Necontenit,
 În diarulă caraghiosă ;
 Adăi sub oamenii cei nuoi
 Sufferim ca sub Ciocoī !
 Nu e drept,
 Frate Rosset.
 — N'am ce'ță face ;
 Si dă'mă pace.

Am eșit cum am intrat,
 Ca și unū caine ploată.

V.

Frundă verde de măciașă,
 Ce să mai facă, f..... ?
 Cine-va m'a învățat
 Să mergă la Dumitriad,
 Cu care eū am scuipat
 Pe Pepelea la Senat,
 Si cu care am umblat
 Pe uliță cu masalale,

Cu stéguri și cu urale ;
 Si m'am paraponisit
 De celle ce am pătit.

Deci, copilul favorită
 Al lui Rosset cel vestită,
 M'a apărat
 C'avocată ;
 Si Rosset s'a 'nduplecăt
 De Domnul Dumitriad ;
 Si 'mi-a dat
 Ună billetă la ună amică,
 Intimă ală lui Firfircă,
 Să'mi dea mie
 O felie
 Din plăcinta din bugetă.
 Trăescă Domnul Rosset !
 Si Domnul Dumitriad !
 Căci prin el am căpatăt,
 Nu cu un mare rușfetă,
 Postulă cel de suprefectă
 În judecăt Dorohoï,
 Unde-am făcut stare noi
 Dela Jidanî perciunătă,
 Pe furișă în țără-intrață.

VI.

Frunză verde de fistică,
 La cîrm' a venit Ișlică ;
 Din slujbă m'a dat afară,
 Cum m'a dat în brîncă pe scară ;
 Dar acum bîz ! i-am făcut,
 Căci samarulă l'am umplut.
 Adătrăescă cu banii mei,
 Si nu voi să sciă de ei,
 Nică de dulcele bugetă,

Nică de Firfirciū-Roset.
 Nică chiar de Dumitriad,
 Copilul cel resfăcat.
 Adă, aprópe de mormentū,
 Lasă la totă cu jurămēntū,
 Ca nimeni ca d'alde noi,
 Ciocoī vechi și Ciocoī nuoi,
 Ce plăcint' am främintat,
 Să altii o aü mâncaț,
 Să numai dea ajutorū
 La cel nemulțumitorū,
 La boerii vechi și nuoi,
 Ajutăti numai de noi,
 La cārmă a se urca;
 Să cānd se vădă acolea,
 Nu numai nu te ajută
 Dar își arată chiar mutră.

Ei mănâncă adă răte fripte,
 Iară noi răbdări prăjite ;
 Pe cānd uniī panglicari
 Aü ajunsă millionari,
 Noi ăştia, acei mici,
 Tot golani, și tot calici.

1869.

11 FEBRUARIE 1866.

Alle noptii negre valluri pe pămēntū se coborâsse ;
 Clopotele 'mprăștia
 Din Zlătari în tótă urba ora care se menisse
 Trădarea a anunța.
 Turnurile cam plecate, sguduindu-și temelia,
 Părău tainică a șopti ;

Sentinela credinciosă, presimțindu-și mișelia,
 Fără voe se roși;
 Prin instinctu ostasă 'n sine astă-dată se 'ndoesce
 Chiar de jurământul său:
 Căci nu știe unde 'lă duce șeful care 'i poruncesce,
 Tremurându de scopul său.
 Ici și colo câte-o umbră se strecoră, ocolește
 Întunericul cătându;
 Totul tace; și 'n tacerea ce ororea prevestește,
 Sbirii se audu ridându.
 În palatul le e victimă, care îi nescotese,
 Credându într'ală său popor;
 Din palatul ei voru a smulge pe acel ce pregătesce
 Terrei falnicu viitor.
 Trădători fără de rușine, cutedarea ve e mare!
 Stăti-voi răul ce ne dați?
 O! da, știți! Ambițiunea însă e fără hotare,
 Șună poporul sacrificiați.
 „Jurământul și onorea nu sunt decât o minciună,
 Dicetă voi, cutedători;
 „Cel ce 'ti dă banii pentru crima, cel ce 'ti dă lăfă mai bună,
 „Este deul ce adori.“
 Profitându de innoranță, mânjindu fără remușcare
 Inimi nobili de noroi,
 Ată tîrîtă, ca și bacanta, după voi pe fata mare,
 Trădători, pigmei, strigoi!

Ora trei și jumătate bate 'ncet, pare silită
 De infamii ce-o aşteptă;
 Trădătorii staă la pândă, galbeni, cu față pălită,
 Sbuciumându-și al loru peptă.
 Unu moment... și 'nverșunarea în palatul se năpustese,
 Cu pistolele în mâni;
 Coridorele se ample, ușa nu se 'mpotrivesce;
 Pe victimă suntu stăpâni.

Epoletulă României Suveranulă tristă zărește ;
 „S'ațunci brațu'ă hotărîtă
 Se desarmă ; și 'n durere abia bravulă mai rostește :
 „Câtă de multă ești v'am iubită !
 „Mă 'ncredem în voi ca 'n mine după atâtea 'ncercări grele ;
 „Însă voi adă mă trădată ;
 „S'acea pată ce o punetă pe standardul tărrei melle,
 „Nu uită să o spălați.
 „Nu regretă a mea iubire, bine-faceri nesfârșite
 „Cu care ești v'am hrănită ;
 „Nu regretă decât rușinea unei crime neaușite,
 „Ce adă spada v'a mânjită.
 „Din poporă sortă mă scosă, și pe tronă mă așediată ;
 „În poporă mă voi întârce, cu unu nume nepătată.
 „Sorta mea dă României strins legată a fost ea ;
 „Cetățenă ca și pe tronu'mă, strigă : trăescă terra mea !“

Astfel bravă, plină de mândrie, Suveranulă României
 Liniștită cobora scara, urmându pe ai săi călăi ;
 Fără murmur la insulta ce-autorii infamiei
 Aruncă fără remușcare.... cui ? lui Alexandru ăntăiu !

În dorii clopote resună,
 Bocetile imitându ;
 Si poporulă se adună,
 Neștiindu și tremurându.

Răsunăță, bolte mărete ; faceți lumii cunoscută
 Că, trădată dă a lui oştirile, Prințulă Cuza a cădută.
 Turcie, fă sărbătore : acelă ce te-a umilită
 Nu mai e în capulă tărrei ; timpulă acum 'tăi venită
 Să dictădă în România cum mai bine 'tăi va placea,
 Lă ale tale slugulite, beișori și beizadea.
 Fă din terra Românescă pașalică, precum dorăi ;
 Elementele ai tote, chiar și Ianiceri tu ai ;
 Ia de susă drapelulă tărrei, și 'lă sfîșie cum vei vrea ;

Umilește-ne d'acuma cum mai bine 'ti va plăcea ;
 Iar voi, trădători de țerră, hoți de năpte, vîndători,
 Nu 'ncetați de a corrumpe junii noștri luptători ;
 Recrutați prin mărșăvie bande de ambițioși ;
 Dați, luăți posturi cu chila, negustori nesățioși ;
 Cugetați însă că măine, albi de anni, împovărați,
 Chiar și de copii voștri veți fi amar blestemați !
 Ati lăsatu Posteritatea al armatei stegu pătată
 De o crimă neaudită : *călcare de la palat!*
 Ati datu lovitura morții țerrei care aștepta
 De la voi independință, de la noi salvarea sa.
 Onorea, cavalerismul, ce din vechi ni s'a transmisă
 De la bravii moșii noștri, tōte adă le-ați compromisă.
 Acelu dar ce mai sperăsă în voi sufletu ostășescu,
 E smintită fără 'ndoelă, e unu spiritu dușmănescu.

Gândiri negre, amare, fugiți însă departe ;
 Lăsați-ne-a spera
 Că țerra Românescă e scrisă s'aibă-o parte
 Mai vrednică de ea.
 Învan dușmani țerrei se 'ncercă să lovescă
 Adinc în peptul ei :
 Unu peptu de cicatrice va ști să se ferescă,
 Să 'nfrunte pe călăi.
 O glorie, unu nume, ce văcurile i portă,
 Din vechi totu nu s'a ștersă ;
 Cu-atâtea suferințe, cu-aşa amara sortă
 Românul totu a mersă.
 Speranță dărău, speranță ; căci gloria străbună
 Ne dice a spera.
 În dile mai frumose, ce vinu după fortună,
 Allinu durerea grea.
 Unu anu de suferințe, ostași, fideli ai țerrei,
 Trecut-a de când voi,
 Neîncetată în luptă, secați cupa durerei,
 Ca niște bravi Eroi.

Lungărețu și guralivă ;
 Ochi și sunt de broscoi,
 Si părulă i stă vîlvoi ;
 El umblă tot inspirată,
 Parfumată și mănușată ;
 Crevata cu noduri late,
 Si haina strîmtă în spate ;
 Cu pantalonă cam vărgați,
 Si de cernelă pătați ;
 La gherocă cu floricică,
 Ce i servă de panglică ;
 Si în fine
 Cu botine
 Cu tocuri înălticelle,
 Cum portă Demoazelle ;
 Si pote că de aceea
 Când danță cu Dulcinea,
 Cade la valsă sau galopă,
 Dicând din gură : hop ! hop !

Când cu donzelle vorbesce,
 El din mâini bănănește ;
 Tintesă ochi 'n plafon ;
 Si, credându-se Biron,
 Cu ochi galeși și pe nasă,
 Le dice lor cu emfasă :

„Să'ți zimbescă aurora !
 „Amică să'ți fie flora !
 „Tu esci chiar o Deitate,
 „Având darurile toate ;
 „Faça ta este o lună,
 „Buzele tale cunună ;
 „Părulă tău e o pădure ;
 „Pe obrază ai duocă mure ;

„Sprincenele curcubei,
 „Si ochii luceferei ;
 „Fii-tu a mea Dulcinee !“

O seriösă femeie
 I rîde lui drept în nasu ;
 Une-oră el face hazu,
 Adesea se face focu ;
 Si etă prin ce mijlocu
 Necazulu iși potolesce :
 Încalcecă, și pornesce
 P'unu Pegasu cu capu de tauru,
 Si cu coda de balauru,
 În la vîntulu cel turbatul ;
 D'aci Padil inspiratul,
 Ca Ciocârlia turbată
 Cade peste capu îndată
 Pe tîrmuri lingă unu lacu,
 Cu capulu greu și turlacu ;
 Aci iși închipuesce
 Că cu Musa lui vorbesce ;
 Si îndrugă la buretei,
 La gogoși și castravetei ;
 Apoi cu pretinsa'i bellă
 El se primblă în barcellă ;
 Apoi trece 'ngustă punte,
 Si să suie pe unu munte ;
 Si d'acolo el descrie,
 Negreșit în poesie.
 Unu tablu forte frumosu,
 În modu forte curiosu :
 Laculu cel micu i se pare
 Oceanulu acel mai mare ;
 Campiea cea înverdită,
 Tabără însuflețită ;
 Turmele de oî și boi,

Grenadirii din răsboi ;
 Fluerulă de păstorel,
 Trômbița cea de resbel ;
 Sgomotulă de herăstrăe,
 Tunurile în bătae ;
 Si stâncele crenelate,
 Cetățuï fortificate.

Tot visând

Si căscând,

Addórme ca unu copil,
 Poetulă nostru Padil ;
 Si tóte ce v'am descris,
 De si le vede în visu,
 Pe dată le-a si narrat
 Ca cum s'ar fi întemplat.

Din somnu'ï de patriotă
 Deșteptată, astă Donchișot
 Împumnă lancea'ï de Dracu,
 Ce sémănă c'unu masdracu,
 Lovind cu ea în pămîntu,
 Si în morele de vîntu,
 Ce le ia drept o armată
 Mare si înfricoșată,
 Ce a venit să robescă
 Tarra nôstră romanescă.

În fine se potolesce ;
 Don Padil se liniscecesc ;
 Si din nebună furiosu
 Este melancolicosu ;
 Si începe ca să scrie,
 În prosă, nu poesie,
 Că el este vîră primare
 Cu Creatorulă cel Mare,

Si cu Iehovah amicū ;
 Iar luī Isus inamicū ;
 S'addressés' epistoliī,
 Pline de marī nerođiī,
 La Marele Sabaot,
 Căruia i spune tot
 Ce viséză
 S'aiuréză ;
 Apoī c'unū tonū fôrte dulce,
 Don Padilă reproduce
 Rěspunsul luī Iehova,
 Ce-aprobă ce el a qis,
 Si a scris.
 (Eac' aşa !)

Si să nu cutedi, amice,
 Atuncea a'l contradice,
 Saū de dibl' a te atinge ;
 Că tună, fulgeră, ninge ;
 Se face leū,
 Paraleū ;
 Si îtī dă o 'njurătură
 Plină de veninū și ură ;
 Saū te chiamă la duelū ;
 Căci este bravū, nu mișelū,
 Don Padilă,
 Sarsailă,
 Purtând nume spaniolū,
 Si de ciutacū unū pistolū.

Iar copiiī dicū aşa,
 Când îl vědū pe unde-va :
 „Don Padilă,
 Sarsailă,
 Grea bólă te-a apucat,

Ce în minte s'a 'ncuibat,
Si nu are nici ună leacă.
Ca să scoți din el pe Dracă,
Puneți popa să-i citească
Molifta bisericescă ;
Saă legați-mă'l de muc,
Si'l duceți la Balamuc.
Pînă ieri la borsă cu știr,
Si adă principul *Zamfir*.“

1884, Maiu 20.

TABLA DE MATERII

	<u>Pagina</u>
Prefaça	3
Parodia poesiei la <i>Rodolfo</i> , de I. Văcărescu	9
Repusnul la acéstă parodie, de I. Eliad	10
Repusnul lui Eliad la calemburul lui Ioan Văcărescu	12
O allegorie, de fost Căpitän Ciocârdia	13
O șaradă, de Eliad	15
Satire, de Petrache Eliatt	16
Satire, de D. C. A. Rosseti	20
Pecetluitulü	22
Versuri pitici pentru unu piticü	24
Vine Firstulü	25
Satira poetului Gr. Alexandrescu contra lui Eliad	28
Repusnul lui Eliad	29
O șaradă, de G. C.	36
Marșu naționalü	36
Blestemul Românilor contra Russolatrului Dim. I.-di	37
Duoé Iesme din Fanar	38
Cânteculü morților	40
Tinguirea Grecilor	41
24 Ianuariü 1860	43
Oda, la Nicolae Pavlovici	46
Anti-Oda idem	47
Rosii și Albii	48
Jos guvernulü ciocoescü!	49
Ciocoiß	51
Glasul tăraniilor către Cuza	52
Tinguirea Poporului	54
Adio, la plecarea Nemților	56
Adio, lui Vodă S....	58
Epitafulü acestui Principe	60
Streinii jefuescü térra	60
Epistola Banului B....nu către I M....nu	61
Circulara Mitropolitului Nifon	63
Soreci și Cămara	64

Pagina

Către Română	67
Opinia tăranilor despre Domnitor și despre streini	69
Nu-i Dreptate!	70
Ginerile și Socrulă	72
Glasulă unui esilat român în Russia	78
Satira Revoluției de la 48	81
Lagărul de la Șapte-nuci	89
Plăcinta bugetară	96
11 Februarie 1866	101
Unu Némțu patriot român	105
Don Padil	110

